

作者 丽月

魔鬼公主

第一部分
第二本书

พิมพ์ครั้งที่ ๔, ๒๕๖๔

ภาค ครอบบัลลังก์ เล่มจบ

โดย ซีเซว

ภาครครองบัลลังก์ เล่มอบ

ผู้เขียน	ลลล (ลลล)
จำนวนหน้า	๓๗๗ หน้า
ราคาปก	๓๙๙ บาท
พิมพ์ครั้งที่	๔
จัดทำ	มีนาคม ๒๕๖๕

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๖๑ ห้ามลอกเลียนแบบหรือดัดแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บถ่ายทอด แสกน บันทึก ถ่ายภาพ ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใด ๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์เท่านั้น

ออกแบบปก	เท้ากระต่าย	(cho.tujiao@gmail.com)
จัดรูปเล่ม	ลลล (ลลล)	(liyue.author@gmail.com)
ตรวจสอบอักษร	ลลล (เหมยจิ่ง)	(oz.y.meijing@gmail.com)
ตีพิมพ์ที่	ฟาสต์บุ๊ก	(fastbookthai@gmail.com)
จัดจำหน่ายโดย	บลูมส์สโตร์	

คำนำ

สวัสดีผู้อ่านทุกท่าน นิยายชุดเรื่อง เล่ห์มารครองแผ่นดิน ภาค ครองบัลลังก์ เล่มจบ ถือเป็นส่วนหนึ่งของนิยายในราชอาณาจักรเฉียนฉิน นิยายเรื่องนี้เป็นเพียงจักรวาลเดียวกันกับ “ชายาเฉียนคม” โดยช่วงเวลาที่เกิดเรื่องในนิยายเรื่องนี้จะเกิดขึ้นทีหลังจากเรื่องราวในชายาเฉียนคมจบลงแล้ว แน่นอนว่าอยู่ในจักรวาลเดียวกันย่อมมีความเกี่ยวเนื่องกันบางส่วนอย่างมิอาจเลี่ยงได้ แต่จะเป็นในอีกมุมมองหนึ่งเท่านั้น ท่านไม่จำเป็นต้องอ่านชายาเฉียนคมก่อนก็สามารถสนุกกับเรื่องนี้ได้อย่างแน่นอน

ในส่วนของเนื้อหา เล่ห์มารครองแผ่นดิน ภาค ครองบัลลังก์ มีเนื้อหาอันประกอบด้วยความรุนแรง การก่ออาชญากรรม พฤติกรรมเอื้ออำนวยต่อกลุ่มผู้กระทำความผิดกฎหมายของตัวละคร ฉากฆาตกรรม การใช้อาวุธ การตายของตัวละคร รวมถึงเนื้อหาที่อาจกระทบหรือคัดค้านต่อความเชื่อ ความศรัทธา และแนวปรัชญาบางกลุ่ม

การบรรจุเป้าหมายหนึ่งย่อมเป็นประตูที่เปิดไปสู่การตั้งเป้าหมายต่อไป เงินมีจวนยอมได้ครองตำแหน่งคิดว่าทุกท่านคงจะได้อยู่แล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเพียงการครองเมืองเล็กอย่างต้าซีที่เป็นหนึ่งในเหล่าของราชอาณาจักรเฉียนฉินนั้นก็คงไม่เพียงพอต่อความสามารถของเงินมีจวน มนุษย์เรานั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้อยู่ในสถานที่ที่สามารถส่งเสริมความสามารถของตนเอง

ได้ดีที่สุด เพชรน้ำงามย่อมอยู่บนเรือนที่จะส่งให้เพชรนั้นเปล่ง
ประกายไม่ใช่เรือนที่จะคอยหุ้มทุกอย่างเอาไว้เพียงเพื่อให้เพชร
อยู่กับที่โดยไม่สนว่าผู้คนอื่นจะได้ลโฉมหรือไม่ การผจญภัยของ
เจ้าแม่สังหารมรทพย์คนนี้ในดินแดนนักรบจะยังคงดำเนินต่อไป
หลังจากจบเล่มนี้อ่านแน่นอน คงเป็นการกรุณาหากทุก
ท่านจะติดตามอ่านจนจบ

ขอย้ำอีกครั้งถึงเรื่องที่เราคุ้นเคยอยู่แล้วนั่นก็คือ นิยายเรื่องนี้
ไม่ได้จัดวางอยู่ในหมวด ‘นิยายรัก’ เนื้อหาเต็มไปด้วยการชิงไหว
ชิงพริบ เต็มไปด้วยแนวคิดเกี่ยวกับระบอบอำนาจนิยมและ
ทุนนิยมตามหลักสากล

นิยายเล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่อความบันเทิงเท่านั้น ผู้เขียน
และกลุ่มจัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับความ
บันเทิงจากนิยายเล่มนี้ไม่มากนัก

ขอให้ทุกวันของผู้อ่านพบเจอแต่ผู้ที่หวังดีกับท่านอย่าง
จริงใจ

Bique

ผู้เขียนเล่ห้मारครองแผ่นดิน

มีนาคม ๒๕๖๕

แค่ผู้คลั่งไคล้ในอำนาจที่ตนไม่เคยได้มีโอกาสถือครอง

ตอนที่ ๔๕

ของขวัญที่ไม่ได้ให้เปล่า

มิสเฉินสามารถเรียกตัวเองว่าเป็นพวก ‘อเทวนิยม’ ได้อย่างเต็มรูปแบบ แต่ถึงอย่างนั้นในตอนนี้อดูเหมือนจะยากเหลือเกินที่จะห้ามมือเธอไม่ให้สั่นได้ ลมหายใจของคนที่เคยเย็นใจอยู่เสมอบัดนี้เริ่มติดขัดเล็กน้อย แม้ว่าคนที่อยู่ห่างออกไปอย่างækจากต่างเมืองนั้นจะดูไม่ออกก็ตาม แต่ไม่มีทางที่ท่าทีที่เปลี่ยนไปของกงจู่จะเล็ดลอดสายตาของราชเลขาเหียนไปได้

...เกิดอะไรขึ้น?

ท่าทางของกงจู่ที่เปลี่ยนไปนั้นทำให้เหียนเจิ้งซื่ออดจะกังวลตามไม่ได้ ตั้งแต่ไหนแต่ไรมามีคนตายต่อหน้า ได้ข่าวเรื่องการชักใบในราชสกุลต่างเมือง หรือแม้แต่พบปะหวางเย่แห่งเฉียนฉินก็ไม่เห็นจะมีสิ่งใดที่ทำให้กงจู่ตกใจได้เลยสักครั้ง แต่นี่...

ชายหนุ่มมองไปที่โต๊ะกระจกที่ดูไปแล้วก็ไม่ได้ต่างจากโต๊ะกระจกทั่วไปนักด้วยความสงสัย

“กงจูนี่เป็นกระจกที่สั่งทำขึ้นโดยฝีมือของช่างฝีมือดีจากลู่ซุน...”

คำอธิบายที่ไม่ค่อยจะน่าสนใจฟังนักดังมาจากพระโขนงขององค์ไท่จื่อแห่งลู่ซุน แม้ว่าจะมีความกระตือรือร้นที่จะอธิบายแฝงมาตามเสียง แต่ก็ยังไม่อาจจะนับได้ว่ามันคง น้ำเสียงของเด็กหนุ่มยังคงความไม่มั่นใจในตัวเองเอาไว้อย่างเสมอดั้นเสมอปลายอยู่ดี แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่อาจทำใจของเธอให้สงบได้เลย...

...กระจกนั้นมันต้องมีอะไรสักอย่างแน่ ๆ...

หลังจากที่ผ่านเรื่องบ้า ๆ อย่างการตายแล้วกลับมาสิงในร่างของใครก็ไม่รู้ในอดีต เจอผีเจ้าของร่างก็เจอมาแล้ว แม้ว่าเธอจะเป็นอเทวนิยมแค่ไหนก็ไม่อาจจะวางใจได้ว่าเป็นเรื่องบังเอิญ *โลกนี้ไม่มีคำว่าบังเอิญ* ไม่มีทางที่กระจกนี้จะมาเจอกับเธอเฉย ๆ เป็นแน่...

มันจะเป็นไปได้อย่างที่เธอบังเอิญได้รับกระจกนี้จากว่าที่คู่ตัวเมื่อชาติก่อน แต่ยังไม่ทันได้ดูตัวเธอก็สิ้นอายุขัยเสียก่อน แต่ยังโชคดีที่ได้กลับมาเกิดครอบครองกระจกนี้ในชาตินี้หรือไร... นันมันบ้าไปแล้ว ต่อให้เธอจะชอบมันแค่ไหนก็ตาม แต่จิตของเธอก็ไม่น่าจะผูกพันกับกระจกจนถึงขั้นมาเกิดเพื่อครอบ

ครองกระจกจริงมั้ย... เพราะถ้าอย่างนั้นเธอน่าจะไปเกิดเป็นลูก
เจ้าของ Christian Louboutin มากกว่า

“ช่างฝีมือหรือเพคะ?” เสียงถามนั้นใสกังวานแสดงถึง
ความสนพระทัยอย่างชัดเจน

ความสนพระทัยของกงจูนั่นถือเป็นเรื่องนอกเหนือการ
คาดการณ์ของราชเลขาเถียนโดยสิ้นเชิง เขาไม่คิดว่ากงจู่จะทรง
ให้ความสนใจกับกระจกนั้นจริง ๆ เขาหมายถึงของที่กงจู่
ครอบครองอยู่ที่ตำหนักนั้นทำจากทองคำด้วยซ้ำ แล้วทำไม
พระองค์จะต้องให้ความสนใจกับกระจกไม้ด้วยเล่า...

“ใช่แล้วหยางเยว่ซือกงจู่ ที่ลู่ซุนมีช่างฝีมือด้านงานแกะ
สลักมากมายหลายประเภท ตั้งแต่แกะไม้ไปจนถึงสลักตบแต่ง
อัญมณี...”

รับสั่งของไท่จื่อองค์น้อยนั้นแสดงออกถึงความภาค
ภูมิใจอยู่หลายส่วน แม้ว่าพระองค์จะไม่ได้ปกครองหรือดูแลแผ่น
ดินด้วยพระองค์เองก็จริง แต่พระองค์ก็เป็นคนที่สนอกสนใจ
ความเป็นไปของทั้งขุนนางและประชาชนอยู่เสมอ มันก็น่า
อายอยู่มากที่ทำได้แค่ภูมิใจกับเรื่องพวกนี้ เรื่องที่พระองค์ไม่ได้มี
ส่วนร่วมอะไรกับมันมากเท่าไร แต่ไม่เป็นไร พระองค์เชื่อว่าหลัง
จากนี้จะเปลี่ยนไปทุกอย่างจะต้องดีขึ้นแน่นอน แล้วพระองค์ก็
จะได้ภูมิใจในตัวประชาชนของพระองค์มากขึ้นโดยไม่ต้องรู้สึก
ครึ่ง ๆ กลาง ๆ อย่างนี้

“งดงามมากเพคะ...” น้ำเสียงใสกังวานน่าฟังเอ่ยอีกครั้ง

เป็นครั้งแรกที่องค์ไท่จื่อเซวี่หลิงเจียเริ่มรู้สึกว่ากงจู่ผู้นี้ อันตรายน้อยลงมาบ้างตั้งแต่สนทนากันมา เด็กหนุ่มทอดพระเนตรไปยังกงจู่ผู้น้อยวัยไล่เลี่ยกัน ที่กำลังจ้องมองไปที่โต๊ะกระจกอย่างไม่ละสายตา จากพระพักตร์ที่นิ่งสนิทของกงจู่ทำให้พระองค์ไม่อาจคาดเดาได้ว่านางทรงโปรดหรือไม่ แต่ถึงอย่างนั้น พระองค์ก็ยังพอใจขึ้นที่กงจู่ทรงให้ความสนพระทัยกับของที่พระองค์ยกมา ไม่มองเมินไปเหมือนอย่างที่พระองค์กังวล

“ข้าดีใจที่กงจู่พอพระทัย...”

ไท่จื่อตรัสด้วยความโล่งอก พระองค์ดีใจจริง ๆ ที่กงจู่พอพระทัย อย่างน้อยแม้ว่าจะไม่ได้ทรงโปรดจนถึงขั้นแย้มสรวลออกมา แต่แค่เอ่ยปากว่าชื่นชอบแม้จะเป็นในทางการเมืองสำหรับพระองค์ก็นับว่ามากพอแล้ว อย่างน้อยก็สามารถหาข้ออ้างเพื่อจะคุยกับพระองค์เป็นการส่วนตัวได้... แต่ยังไม่ทันจะคิดอะไรมากไปกว่านั้นร่างบางก็เอ่ยบางอย่างขึ้นมาเสียก่อน

“ช่างจากลู่ซุนหรือเพคะ?” กงจู่ที่ยังไม่ละสายพระเนตรจากกระจกนั้นตรัสขึ้นอย่างแผ่วเบา

“ไว้หากหม่อมฉันว่างจากราชกิจ จะขอไปดูผลงานจากช่างท่านนี้ที่ลู่ซุนบ้างได้หรือไม่เพคะ”

คำถามที่ไม่คาดคิดทำเอาคนที่กำลังกังวลเรื่องการสนทนายุ่งใจพองโตได้ไม่น้อยแม้ว่าจะไม่ได้แสดงออกมาก แต่จากคำพูดแล้วท่าทางว่ากงจู่จะทรงให้ความสนพระทัยมากที่

เดียว องค์ไท่เจื่อน้อยแยมสรวลกว้างก่อนจะพยักพระพักตร์รับ
ทันที

การที่กงจูให้ความสนพระทัยถึงขั้นนี้ก็นับว่าดีเกินคาด
แล้ว และไม่ใช่แค่องค์ไท่เจื้อยที่ตีพระทัยแม้แต่เสนาบดีหิงจิ่วซาที่
กำลังมองดูท่าทีของกงจูอยู่ก็เบาใจลงไม่น้อย

...ก็นึกว่าจะเก่งกาจมากไปกว่านี้ อย่างไรแล้วสตรีก็คือ
สตรีอยู่ดี...

เสนาบดีหิงที่เริ่มเกิดเคลือบแคลงในปัญญาของกงจูนั้น
เบาใจลงมาก แม้ว่าก่อนหน้านี้พระองค์จะทรงเจรจาฉฉานเพียง
ใด แต่สุดท้ายแล้วของสวยของงามและเครื่องประดับก็สามารถ
ดึงดูดใจสตรีได้อยู่ดี ก็นับว่าคุ้มค่าอยู่ที่ตั้งใจยกของใหญ่มาจาก
ลู่ซุน...

ครั้งนี้ก็ต้องถือว่าองค์ชายเล็กนั้นรสนิยมดีไม่น้อยที่เลือก
เป็นโต๊ะเครื่องแป้งแกะสลักที่นับเป็นงานศิลปะชิ้นชื่อของลู่ซุนมา
เป็นของกำนัล เพราะหากเป็นพวกเครื่องประดับเพชรพลอยแล้ว
ทางเฉียนฉินที่มีทรัพยากรแรมมากอาจจะทำได้ดีกว่า อย่างน้อย
การเลือกของพวกนี้ก็ก็นับว่าไท่เจื้อยแห่งลู่ซุนก็ไม่ได้โง่งงไปเสีย
หมด...

“แน่นอน... หากกงจูมีเวลาเมื่อใดก็ไปเยี่ยมเยียนได้ทันที
ข้ายินดีต้อนรับเสมอ”

คำพูดที่ฟังดูสดใสไม่ผ่านการวางมาดอย่างองค์ชายนั้น
 ดึงให้คนที่กำลังตกอยู่ในห้วงความคิดของตัวเองกลับมาสู่
 สถานการณ์ปัจจุบันอีกครั้ง...

มิสเฉินหายใจให้ช้าลงเมื่อสามารถตั้งสติได้ ในตอนนี้สติ
 เธอกลับมาแล้ว ไม่เห็นภาพในกระจกเป็นภาพของเงินหลวนคนที่
 เข้ามายุ่งกับกระจกของเธอ และไม่ใช่ว่าสะท้อนร่าง ๆ ของ
 ฟานลู่หรงกับเลซาลินที่อยู่ไกลออกไปอีกต่อไป เด็กหญิงตัวน้อย
 กลืนความเจ็บปวดจากความทรงจำที่จืดจางจนลึกลงไปใต้อบอุ่น
 เรียบเฉยของตัวเองเพื่อทำหน้าที่ของตัวเอง ณ ขณะนี้ต่ออีกครั้ง

มือของเธอสั่นน้อยลงแล้วแต่ไม่ใช่ว่าความตื่นเต้นของเธอ
 ลดลงไปจนหมด กลับกันในหัวของเธอกลับเริ่มมีความคิด
 แผลง ๆ บางอย่างขึ้นมาแทนเสียด้วย บางครั้งกระจกที่เธอคิดว่า
 มันเป็นลางร้ายนี้อาจจะเป็นเรื่องดีก็ได้ แม้จะไม่มั่นใจนักแต่เธอก็
 อดจะแอบคิดไม่ได้ว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ ณ อีกฟากฝั่งยุคสมัย

...ไม่ว่าจะหาทางกลับไปได้ก็ได้...

ความหวังเล็ก ๆ แม้เป็นแสงเพียงเท่าหัวไม้ขีดไฟก็นับ
 เป็นแสงแล้วสำหรับเธอที่เหมือนเดินบนทางมืดมัวจนเกือบจะลืมน
 M.J. Property เหลือเพียงแต่ดำมืดในหัวนั้น เพียงแค่ความหวัง
 เล็ก ๆ เธอก็ไม่ย่อท้อทั้งไป มิสเฉินยิ้มรอยยิ้มสดใสในนารักออกมา
 โดยไม่รู้ตัวด้วยความดีใจกับความหวังแม้จะเพียงเล็กน้อยใน
 จิตใจของตัวเอง บรรยากาศที่เคยตึงเครียดบัดนี้แผ่ลงอย่างเห็น
 ได้ชัดแม้กระทั่งราชาเลขาเถียนยังรู้สึกได้...

...ทรงโปรดกระจกไม้ขนาดนั้นเขียวหรือ...

หากกล่าวกันตรง ๆ แล้วก็ไม่น่าใช่ แน่นอนกงจู่มีของสวยงามพวกนี้มากมาย พระองค์เป็นผู้ครอบครองทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่ตั้งอยู่ในวังหลวงแห่งนี้ หรือหากไม่ชอบศิลปะในที่นี้ พระองค์ก็ยังมีทรัพย์สินมากมายพอที่จะจ่ายให้อะไรก็ตามที่พระองค์ต้องการโดยไม่ต้องรอรบของกำนัลพวกนี้ด้วยสีหน้าเช่นนี้!!!

...หรือจะเป็นแผนของกงจู่...

“เป็นพระกรุณายิ่ง”

กงจู่ตรัสด้วยเสียงแผ่วเบาในขณะที่แผนและความเป็นไปได้ับร้อยที่จะทำให้เธอกลับไปอยู่ที่เธอจากมากำลังวิ่งอยู่ในหัวของเธอ กงจู่ตัวน้อยไม่อาจจะเก็บความตื่นเต้นทางสีหน้าได้เลย มันแสดงออกมาชัดเสียจนนอกจากที่จะทำให้ราชเลขาคนเก่งกังวลใจแล้วยังทำให้เสนาบดีเจ้าเล่ห์จับบางอย่างได้อีกด้วย

“กงจู่น่าจะเป็นผู้สนใจในงานศิลปะและงานแกะสลัก...”

เสนาบดีหญิงเอ่ย “ขอภัยที่กระหม่อมก้าวล่วง”

มิสฉินหันกลับไปมองเสนาบดีหญิงจิวชา แน่นอนว่าการขอโทษหลังการทำผิดนั้นไม่ได้แสดงถึงการสำนึก แต่แสดงถึงความตั้งใจแต่แค่ขอโทษตามมารยาทเท่านั้นมากกว่า แต่ในตอนนี้นี้เธออารมณ์ดีเกินกว่าจะมานั่งจับผิดหรือถือสาในเรื่องนั้น กงจู่พยักพระพักตร์รับเพียงแผ่วเบาแม้ว่าเธอจะคิดเรื่องอื่นอยู่แต่เธอ

ก็มีสติมากพอที่จะรู้ว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป เป็นไปอย่างที่เราคิดไว้...

“ไม่เป็นไร ท่านเสนาหามีสายตาที่ละเอียดลออช่างสังเกต” กงจู่เอ่ยรับเพื่อให้โอกาสเขาได้ส่งไม้ต่อไปให้กับองค์ชายของตัวเอง...

สิ้นรับสั่งนั้นของกงจู่ ราชเลขาที่เคยกังวลก็เริ่มเบาใจลงได้ครึ่งหนึ่ง อย่างน้อยตอนนี้เขาก็ได้รู้แล้วว่าท่าทางดีใจเมื่อครูนั่น กงจู่ทำไปเพียงเพื่อเปิดทางให้อีกฝ่ายได้เดินแผนของตัวเองที่เตรียมมาจากกลุ่มคนได้อย่างสะดวกเท่านั้น ราชเลขาเถียนลอบมองเสี้ยวพระพักตร์ที่ยังเปื้อนไปด้วยรอยสรวลด้วยยังมีความกังวลใจอยู่ถึงห้าส่วน แม้ว่าจู่จะเป็นแผนก็ตามแต่ก็ยังกังวลใจอยู่ดี...

“มิกำลัง...”

เสนาบดีหิงที่เบาใจแล้วว่าหยางเยว่ซื้อกงจู่แน่นอนให้ดูฉลาดเฉลียวช่างเจรจาจากล้าหาญเพียงใด แต่ก็อาจจะเป็นไปได้ที่จะไม่ใช่องค์ปกครองที่แท้จริงอย่างที่กังวล ไม่แน่ว่านางอาจจะเป็นแค่คนที่รับบทเป็นหุ่นเชิดที่พอจะมีปัญญาทำได้ดีกว่าองค์ชายของเขาก็เท่านั้น

ใบหน้าของเสนาบดีหิงนั้นแสดงออกถึงความเบาใจขึ้นอย่างชัดเจน แต่ที่ชัดไปกว่านั้นก็คือสีหน้าที่ดูเบาหงุดหงิดที่กลับมาอีกครั้งหลังจากที่ก่อนหน้านี้ยังพอมีแววระวังระแวอยู่บ้าง ถึงเขาจะไม่ชอบให้ใครมาดูเบาหงุดหงิดก็ตามแต่เขาก็ต้องอดทนเอาไว้...

“องค์ไท่จื่อแห่งลู่ซุนทรงปรีชาในด้านการงานศิลปะและบทกวีเป็นอย่างมาก...”

...เป็นไปอย่างที่กงจู่ตรัสไม่มีผิดแม้แต่ครั้งคำ...

แม้จะรู้อย่างนั้นแต่สีหน้าของราชเลขาก็มีดครีมีลงอย่างเห็นได้ชัดทันทีเช่นกัน... หลังจากที่อยู่เรื่องการชักใยแล้ว กงจู่ก็ตรัสและบอกแผนง่าย ๆ ราวกับเข้าไปนั่งอยู่ในความคิดของเสนาบดีหิงจิ่วซาอย่างไรราย่างนั้นออกมาอย่างง่ายดาย...

“ถ้าเสนาบดีหิงเป็นคนชักใยควบคุมองค์ไท่จื่อแล้วรีบมาต้าซิชขนาดนี้ ก็มีทางเดียวคือตั้งใจมาเกี่ยวข้องไปเสริมอำนาจองค์ชายตัวเองสินะ...”

กงจู่รับสั่งอย่างง่าย ๆ ราวกับว่าไม่เป็นเรื่องอะไรที่ใหญ่โตมากนัก ทั้งที่นั่นคือการที่พระองค์กำลังจะถูกทาบทามจากแผ่นดินลู่ซุน กงจู่โคลงพระเศียรไปมาก่อนจะสรวลเบา ๆ ด้วยไม่ค่อยถนัดหาความอะไรนัก ราวกับว่ากงจู่จะทรงสามารถจัดการเรื่องนี้ได้โดยง่ายอย่างไรอย่างนั้น

“นั่น... แต่กงจู่ยังไม่ถึงวัยปักปัน”

ราชเลขาผู้เป็นมดแดงแฝงพวงมะม่วงนั้นจนถึงตอนนี้แค่รู้ว่าอาจจะมีคนมาให้ความสนใจในตัวกงจู่ของเขานั้นเขาก็ร้อนใจไปหมด ต่างจากสตรีในฉลองพระองค์ผู้ปกครองที่กลับมีท่าทีสบาย ๆ ราวกับว่าอีกฝ่ายแค่สนใจในเครื่องประดับของพระองค์เท่านั้น...

“พอได้ตัวเข้าไปก็จะได้อ้าชีด้วย...” กงจู่พึมพำ “เขาเอ่ยถึงขุนนางคนอื่นบ้างหรือไม่ตอนสนทนากับท่าน?”

คำถามที่ไม่คาดคิดว่าจะโดนถามดังขึ้น เกียนเจิ้งซื่อลั่นศีรษะเป็นเชิงปฏิเสธเมื่อคิดถึงบทสนทนาที่เขาเพิ่งจะมีกับเสนาบดีแห่งลู่ซุนไป เขาไม่คิดว่าเขาได้ยินเสนาบดีคนนั้นเอ่ยถึงใครเป็นพิเศษเลย ทั่วไปนั้นเป็นการสนทนาเกี่ยวกับบ้านเมืองเป็นส่วนใหญ่มากกว่า...

“ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่าเขาคิดว่าท่านชักใยเข้า” คำกล่าวของกงจู่ทำเอาคนบริสุทธ์ใจสะดุ้งทันที

“กระหม่อมไม่กล้า...” การปฏิเสธนั้นทำให้กงจู่เลิกพระขนงน้อย ๆ

“ข้าไม่ได้บอกว่าท่านทำ ข้าแค่บอกว่าเสนาบดีคนนั้นคิดว่าท่านทำต่างหาก...”

กงจู่รับสั่งเสียงเรียบเท่านั้น พระพักตร์ตรงงามไม่ฉายแววใดเช่นเคย แต่รอยสรวลน่ารักที่ดูจะสนใจอะไรบางอย่างของกงจู่ นั้นทำให้เขาเกิดนึกหวงแหนกงจู่ขึ้นมาอีกครั้ง เขาไม่ต้องการให้กงจู่ไปต้องตาใครเลยแม้แต่น้อย คนพวกนั้นสมควรจะได้สนทนากับพระองค์เพียงแค่เรื่องการเมืองเท่านั้น อย่าได้คิดจะพรากกงจู่ไปจากบัลลังก์ต้าชี...

“ในเมื่อเขาคิดอย่างนั้นก็นับว่าเป็นประโยชน์ของเราแล้ว” กงจู่รับสั่งต่อ โดยที่ราชเลขาผู้ปราดเปรื่องยังคิดตามไม่ทัน

เท่าใดนักเพราะกำลังเพียรเก็บอาการให้น้ำสั้มแตกของตัวเองเอาไว้
ไว้อยู่

“ดีหรือพะยะค่ะ” เกียนเจิ้งซื้อขมวดคิ้วเข้าหากัน “ชาย
ผู้นั้นบังอาจดูเบากงจู่...”

“ดีแล้ว อย่างน้อยเราก็ต้องปล่อยให้เขาดูเบาเข้าไป
จนกว่าจะถึงการเจรจาจริง ข้ากังวลแทบแย่ว่าคนจากลู่ซุนจะตั้ง
ตัวทันลำพังแค่เฉียนฉินก็ลำบากแล้ว...”

กงจู่ม้วยทรงพระพักตร์น้อย ๆ รวากับว่าเรื่องนั้นเป็น
เรื่องที่ทรงลำบากใจจริง ๆ

“ถ้าคนพวกนั้นยังไม่รู้ว่าข้าทำอะไรได้ คนพวกนั้นก็ย่อม
ประมาทข้า ซึ่งดีต่อเราในตอนนี่...”

ความเข้าใจบางอย่างเริ่มปรากฏขึ้นในหัวของราชเลขา
หนุ่ม เขามองพระพักตร์น้อยที่กำลังยิ้มสรวลแสนเจ้าเล่ห์อีก
ครั้ง สายพระเนตรอย่างนี้ของกงจู่เขาเริ่มจะเข้าใจแล้ว... เกียน
เจิ้งซื้อพยักหน้ารับเบา ๆ ก่อนจะเอ่ยทบทวนสิ่งที่คิดว่าตัวเอง
เข้าใจถูกต้องออกมา

“หมายความว่ากงจู่จะปล่อยให้ข้าแกล้งทำเป็นผู้ชักใย
แล้วคุยกับเสนาบดีให้เข้าใจไปผิดทาง...”

“ท่านฉลาดจริง ๆ ให้กลั่นใจตายเถอะ” การรับสั่งชม
พร้อมทั้งเสียงสรวลเสิกังวานนั้นสั่นใจเขาได้มากกว่าเสียงใด ๆ

“ใช่ แล้วข้าก็จะโน้มน้าวองค์ไท่จื่อแห่งลู่ซุน... ให้มาเป็น
ฝ่ายของเราท่านว่าดีหรือไม่”

คำกล่าวนั้นทำเอาราชเลขาเบิกตากว้างอีกครั้ง ไม่ใช่แค่ทรงปริษาเอาตัวรอดแล้ว ในสถานการณ์อย่างนี้ยังทรงอดส่ำหัดคิดหาวิธีเรียกเอาประโยชน์เข้าตัวเองได้อีก นี่มันเกินไปแล้ว... ไม่ใช่ว่าไม่ดี แต่กงจูนั่นอาจจะประมาทมากไปเสียหน่อย พระองค์ทำอย่างกับไม่ทรงรับรู้ว่าพระองค์เองทั้งงดงามและเพียบพร้อมเพียงใด เอาแต่คิดเรื่องการเมืองโดยไม่คิดว่าอีกฝ่ายอาจจะเพลอใจเสียบ้าง

“แต่กงจูจะทรงวางพระทัยองค์ไหนไม่ได้...”

แม้จะเบาใจไปมากแล้วกับเรื่องของการชักใยและเรื่องทางการเมือง แต่ความร้อนใจบางส่วนก็ยังคงอยู่เช่นเดิม กงจูไม่ได้เห็นตัวเองผ่านสายตาของบุรุษ บางทีพระองค์อาจจะไม่รู้บางอย่างที่ทรงมี...

“ก็บอกแล้วว่าข้าไม่จำเป็นต้องไวใจใคร ข้าไวใจตัวข้าก็พอแล้ว...”

แม้จะรู้ว่ากงจูกำลังหลบให้เดินตามแผน แต่ถึงอย่างนั้นการปล่อยให้พระองค์ได้ไปทำในสิ่งที่คล้ายกับการ ‘ดูตัว’ มันก็ไม่สบายใจอยู่ดี ความรู้สึกที่รู้ทั้งรู้ว่าจะไม่เกิดอะไรขึ้น แต่ก็ไม่วางใจนั้นช่างเป็นความรู้สึกที่ชวนให้ทั้งอึดอัดทั้งกระอักกระอ่วนไม่น้อยเลยทีเดียวนะ

“อย่างนั้นหรือ...” กงจูตัวน้อยแสดงสีหน้าท่าทางแสรังสนพระทัยในคำกล่าวนั้นอย่างแนบเนียน

“ถ้าอย่างไรรยังเหลือเวลาอีกมากก่อนตัวแทนแผ่นดินอื่นจะเดินทางมาถึง...”

องค์ไท่จื่อเซวี่หลิงเจียรู้ดีว่านี่เป็นส่วนที่เขาจะต้องออกปาก แม้ว่าเสนาบตีหิงจิวชานนั้นจะทำให้เขาได้โอกาสเข้าใกล้ชิดกงจูแต่เขานั้นทำเพื่อจุดประสงค์อื่นมากกว่า... ต้องนับว่าเป็นโชคของไท่จื่อผู่อ่อนแอที่กงจูไม่ได้แสดงท่าทีอะไรออกไปมากมายนักจึงทำให้เสนาบตีหิงไม่คิดระแวง...

“จริงด้วยเพคะ” กงจูค้อมศีรษะลงเล็กน้อย

“ถ้าอย่างไรงงจะดีหาก...” องค์ไท่จื่ออ่อนโยกสั่นน้ำลายลงคออย่างยากลำบากด้วยต้องรวบรวมความกล้าอีกสักเล็กน้อย

“หากจะได้... สนทนากันอีก... เล็กน้อย...”

คำพูดตะกุกตะกักขององค์ไท่จื่อ นั้นไม่ได้เป็นความตั้งใจของพระองค์แต่อย่างใด ที่จริงพระองค์ต้องการให้คำพูดทั้งหมดรวบรวมออกมาได้ดีกว่านี้ แต่ไม่ว่าจะด้วยความกดดันและตื่นเต้นของสถานการณ์หรือว่าความมดงมหมดจตของกงจูก็ตามมันทำให้พระองค์ทำได้ดีที่สุดเท่านี้...

เสนาบตีหิงจิวชานหันไปมองหุ่นเชิดของตัวเองด้วยสีหน้าไม่พอใจนัก เขาก็พอจะรู้อยู่แกล้วว่าองค์ชายของเขาไม่ใช่คนกล้าหรือฉลาดเจรเจ้านักแต่ก็ไม่คิดว่าจะทำได้แย่นขนาดนี้ บุรุษที่ไม่มี ความมั่นใจจะกล่าวอะไรออกมาให้ชัดเจนต่อให้มีตำแหน่งเป็นถึงไท่จื่อก็ไม่แน่ว่าจะน่าประทับใจ กงจูที่เคยได้พบปะยอดนักปราชญ์แห่งเฉียนฉินมาแล้ว มีหรือจะมาสสนใจกับองค์ชายของ

เขา ดูท่าว่าถ้าเขาไม่ช่วยข้าอำนาจแห่งต้าซีย่อมไม่ตกมาทางลู่ซุนแน่

เสนาบดีหิงจิ่วซาหันไปมองบุรุษที่เขามั่นใจว่าเป็นคนที่กำลังถือหางเสือของต้าซีที่แท้จริงอีกครั้ง หากเขาได้ตกลงกับเถียนเจิ้งชื่อก่อนที่ทั้งสองจะได้พบกันแล้วบางทีเรื่องก็อาจจะง่ายกว่านี้ บางทีอาจจะได้เถียนเจิ้งชื่อคอยช่วยเหลือเรื่องการจับคู่อีกครั้ง เสนาบดีหนุ่มลู่คางตัวเองอย่างพิจารณาในขณะที่ทอดสายตาไปทางราชเลขาแห่งต้าซีก่อนจะพบบางอย่างที่ไม่คาดคิด

...สายตานั่น...

บางอย่างในตัวของเถียนเจิ้งชื่อนั้นทำให้ผู้ที่พิจารณาอยู่สังเกตเห็นได้ทันที เสนาบดีหนุ่มเบิกตากว้างขึ้นอีกนิดด้วยความประหลาดใจและตกใจไม่น้อย สิ่งที่เขาเห็นนั้นไม่น่าเชื่อสายตาของตัวเอง บุรุษที่ถือเป็นยอดบัณฑิตแห่งต้าซี บุรุษที่คุมหางเสือต้าซีอยู่ คนที่ควรจะเป็นคนชักใยอยู่เบื้องหลังตอนนี้กำลังมองกงจู่ของตนด้วยสายตาที่แฝงบางอย่างเอาไว้ ความรู้สึกเย็นวูบปั่นป่วนกายเขาทันทีด้วยเริ่มเป็นห่วงว่าบางทีแผนการอาจจะไม่เป็นไปตามที่เขาคิดเสียแล้ว บุรุษด้วยกันย่อมดูออก...

...เถียนเจิ้งชื่อชอบพองกงจู่ของตนอย่างนั้นหรือ...

ตอนที่ ๔๖

อำนาจเป็นของที่ทุกคนหาขายปอง

**“กงจู้ก็เหมือนดังดวงอาทิตย์ สาดแสงจ้าแต่หากมอง
นานไปก็จะทำให้ตาบอดได้”**

คำเอ่ยอย่างไม่มีที่มาของเสนาบดีหิงจิวนั้น ทำให้คนที่ถูกเรียกออกมาสนทนาด้านนอกตำหนักรับรองด้วยเรื่องการป็นน้ำให้กับประชาชนอย่างเถียนเจิ้งซื้อหันไปมองอย่างแปลกใจ เขาไม่คิดว่าคำกล่าวนั้นจะเกี่ยวอะไรกับการป็นน้ำให้ประชาชนแน่นอน เถียนเจิ้งซื้อหันไปมองผู้ที่กุมอำนาจที่แท้จริงของกลุ่มด้วยความสงสัยเพียงเล็กน้อย

“ท่านเสนาบดีหิงหมายความว่าอย่างไร” เถียนเจิ้งซื้อเอ่ยด้วยความใจเย็น

ราชเลขาหนุ่มรู้ตัวดีว่าเขามีหน้าที่อะไร หน้าที่ของเขา คือทำให้เสนาบดีหิงจิวซาเชื่อว่าเขาเป็นคนสมรู้ร่วมคิดในการ ชักใยกงจูเหมือนที่ตัวของหิงจิวซาทำกับไท่จื่อของตน ที่จริงเขา ตั้งใจว่าจะแค่ทำให้หิงจิวซาไม่รู้ถึงความสามารถที่แท้จริงของกง จูเท่านั้น เพราะเป้าประสงค์ที่แท้จริงของกงจูก็แค่นั้น ไม่ให้เกิน เลยไปถึงการกล่าวกำลวงกงจู ไม่ว่าต่อหน้าหรือลับหลังเขาก็ไม่ ต้องการจะทำอะไรที่เป็นการดูถูกดูเบากงจูอยู่ดี

...เถียนเจิ้งซื้อขอบพอกกงจูของตัวเอง...

เสนาบดีหิงจิวซามั่นใจว่าเขาองไม่ผิดแน่ ทั้งสายตา และท่าทางเช่นนั้น อีกทั้งคำพูดต่าง ๆ ที่ราชเลขาคนนี้ได้เคย กล่าวเอาไว้ในทำนองเอ็นดูกงจูอีก หากนำมาปะติดปะต่อกันก็จะ รู้ได้ทันที... เสนาบดีจากกลุ่มขุนหายใจหนักขึ้นเล็กน้อยเมื่อพบกับ ความลำบากที่ตัวเองไม่คาดคิดว่าจะพบมาก่อน

ลำพังแค่เกลี้ยกล่อมให้มาร่วมกันปั่นอำนาจก็ว่ายากแล้ว ในตอนนี้เขายังเจออุปสรรคใหญ่ที่ไม่คาดคิดอีก... ใครจะไปคิด กันแล้วว่าขุนนางที่ดูฉลาดเฉลียวอย่างนั้นจะกล้าคิดเรื่องความรัก ต่างชนชั้นอย่างนี้ คิ้วเรียวของเสนาบดีหนุ่มขมวดเข้าหากันทันที เขาเคยคิดว่าอาจจะเป็นการส่งต่อไม้ให้กับแม่ทัพซุหลวนคุนแต่ เขาคิดผิดไป

...ยากขึ้นแล้ว...

การปกครองอยู่เบื้องหลังโดยรวมมือกันทั้งซุหลวนคุน และเถียนเจิ้งซื้อนั้นเป็นสถานการณ์ที่ดีกว่าสำหรับลู่ซุน เพราะ

ถ้าเป็นอย่างนั้นหากทำให้ใครสักคนลงใจได้ก็จะสามารถดึงใจของฝ่ายนั้นมาได้ทันที

แต่หากเป็นอย่างนี้แล้ว... ก็ไม่แน่ว่านอกจากจะชักใยกองจู่อยู่เบื้องหลังแล้วอาจจะคิดครองราชย์เอง

เสนาบดีหิงจิชาหรือตาลงอีกนิด ดูเหมือนว่าเถียนเจิ้งซือจะร้ายกาจกว่าที่คิดเสียแล้ว หากเป็นอย่างนี้อะไรว่าแต่แบ่งผลประโยชน์กันระหว่างขุนนางเลย เห็นทีว่าเขาคงจะต้องยื่นผลประโยชน์ที่มากขึ้นเสียแล้วเพราะว่าเขาจะต้องคุยกับคนที่กำลังจะขึ้นครองตำแหน่งเสียด้วยสินะ

“อย่าทำเหมือนไม่รู้ไปหน่อยเลยท่านเถียน...” เสนาบดีจากต่างเมืองกอดเสียงลงต่ำ

“ข้าดูออกท่านหวังบัลลังก์ต้าซี”

คำกล่าวนั้นหากไม่ติดว่าเขาจำเป็นจะต้องทำให้เสนาบดีคนนี้มองผ่านปัญญาของกงจู่แล้ว เขาคงจะหาวิธีสั่งสอนชายคนนี้ให้รู้เสียบ้างว่าอะไรเป็นอะไร เถียนเจิ้งซือเพียรเก็บซ่อนความโกรธไว้ภายใต้ใบหน้านิ่งเฉยของตัวเอง ชายหนุ่มไม่แสดงท่าทางอะไรออกไปนอกจากปฏิเสธด้วยสีหน้านิ่งเฉยเท่านั้น

“มิกล้า...”

ต้องนับเป็นโชคดีที่เรื่องชั่ว ๆ อย่างนี้ยังปฏิเสธย้งน่าเชื่อถือ มันจึงทำให้คำปฏิเสธของราชเลขาเถียนนั้นดูมีความน่าเชื่อมากกว่าการตอบรับเสียอีก เสนาบดีจอมเจ้าเล่ห์จึงไปที

ใบหน้าของราชาเลขาแห่งด้าซีด้วยสีหน้าที่แสดงออกได้ชัดว่าไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยินเลยสักนิด

“อย่าปฏิเสธเลยท่านเถียน...” เสนาบดีหนุ่มเอ่ยราวกับรู้แจ้งทุกอย่าง “ของสูงค่าย่อมเป็นที่หมายปองของชายชาติรี”

น้ำเสียงที่กล่าวนั้นยิ่งแสดงความน่ารังเกียจของนิสยตัวเองออกมามากขึ้นทุกที เถียนเจิ้งซื่อมองคู่สนทนาด้วยสีหน้านิ่งเฉยหากแต่ในใจนั้นนึกดูถูกอยู่มาก ชายคนนี้ก็เป็ที่ตั้งสนั้ขทางด้วน เมื่อตัวเองทางด้วนแล้วก็เอ่ยยกตนเอาว่าทางด้วนนั้นดีเป็นหนักหนา อีกทั้งยังมาเอ่ยว่าคนอื่นนั้นเป็นสนั้ขทางกุดเข่นตนอีกต่างหาก...

“ข้าไม่อาจคิดเรื่องนั้น เรื่องเดียวที่ข้าคำนึงเสมอคือทุกข์สุขของประชาชนด้าซีเท่านั้น”

การตอบเลียงวลีนั้นเป็นไปอย่างชาญฉลาด ไม่แสดงออกว่าตนคิดอย่างไรกับเรื่องบัลลังก์แต่เลียงบาลีไปกล่าวถึงประชาชนแทนนั้นจะทำให้คู่สนทนาคิดไปเองได้ว่าเขานั้นห่วงเรื่องการปกครองด้าซีจริง และเมื่อเป็นห่วงความคิดของคนชั่วอย่างหงจิ่วชาแล้วเขาย่อมคิดไปเองว่ามันเป็นการชักใยแน่นอน...

“หากท่านห่วงเรื่องนั้น...” หงจิ่วชาขยี้มราวกับว่าไม่ผิดจากที่ตนคิดไว้ “ก็คงไม่แปลกที่ท่านจะคอยช่วยเหลือจนจู่อยู่เสมอ”

“...”

คำกล่าวนั้นไม่เท่าไร หากแต่สายตารู้เท่าทันของหงจิวชานนั้นอดจะทำให้เขาเริ่มกังวลไม่ได้ ชายคนนี้เพียรแต่พูดจาแปลก ๆ ถ้าจะแปลกเกี่ยวกับตัวซีและการปกครองนั้นก็พอจะคาดเดาได้อยู่ว่าชายคนนี้คิดว่าเขาเป็นคนปกครองตัวซี แต่ที่แปลกคือชายคนนี้จะพยายามจะพูดถึงเรื่องความสัมพันธ์ของเขากับกงจู่อยู่ตลอดต่างหาก

“ข้าว่าข้าดูท่านไม่ผิด” เสนาบดีหงจิวซาเอ๋ย “อาจจะหยาบคายไปเสียหน่อยกับคนที่เพิ่งพบกัน แต่ข้าว่าข้าดูออกกว่าท่านคิดอะไร”

“ถ้าเช่นนั้นข้าคิดอะไรอยู่ริ”

แม้จะมีสีหน้าที่นิ่งสนิท แต่ในใจของเถียนเจิ้งซื่อ่นั้นเริ่มกังวลเกี่ยวกับประโยคถัดไปแล้ว ในเรื่องการปกครองหรือเรื่องพระปรีชาของกงจู่ นั้นเขาพอจะปิดได้แน่ แต่สัญชาตญาณของเขาก็บอกว่ามันเป็นเรื่องอื่นมากกว่า เสนาบดีหงจิวซายกยืมเจ้าเล่ห์ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เบาลง

“ก็...” เสนาบดีหนุ่มหรีตาลง

“ท่านมองกงจู่เป็นสตรีคนหนึ่งที่ยากร่วมชีวิตด้วยมากกว่าเป็นเพียงกงจู่กับราชเลขา... หรือว่าข้าพูดผิดไป”

“เชิญองค์ไท่จื่อเสด็จเพคะ”

มิสฉินผายมือออกไปที่ทางเดินด้านนอกของห้องรับรอง ที่ทอดไปสู่สวนดอกไม้ของฝ่ายใน หลังจากที่เถียนเจิ้งซื้อถูก เสนาบดีหิงจิวาพาตัวออกไปเพื่อไม่ให้ขัดจังหวะชายหนุ่มหญิงสาวคุยกันด้วยเหตุผลโง่ ๆ ที่แม้แต่พวกนางกำนัลในห้องนั้นยัง มองออกว่าเป็นข้ออ้างอย่าง...

“เมื่อตอนที่ผ่านเข้าเมืองมานั้นข้าเห็นสิ่งก่อสร้างแปลก ตาที่ตั้งอยู่ริมน้ำทำให้ข้านึกสงสัยนัก หากว่าข้าจะขอให้ท่านราช เลขาช่วยชี้แนะเสียหน่อยจะได้หรือไม่”

สงสัยเรื่องประตูปืนน้ำอย่างนั้นหรือ... เธอพอจะดูออก ว่ามันเป็นเพียงข้ออ้างเท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่ได้ที่จะเป็นห่วงอยู่ดีเพราะถ้าเขาสอบถามเรื่องที่ป็นน้ำจริง เิงการเจรจา ก็อาจจะต้องเปลี่ยนไปอีก เพราะเธอตั้งใจวางการกันน้ำไว้เป็น ยุทธการหลักกับลู่ซุนเสียด้วย...

...แต่คงไม่รู้อะไรหรอก...

ถ้าให้เดา ทั้งสองคนก็น่าจะคุยกันในเรื่องของการ ปกครองทั่วไป ลำบากแค่ไหนที่ต้องเป็นพี่เลี้ยงเด็กไปทำงานไป ปรับสารทุกข์สุกดิบกันประสาคนทำงานมากกว่า ไม่นั่นก็อาจจะ เป็นการทาบถามให้เธอเข้าอึกเชกกับไท่จื่อ ไม่ก็พวกงานแบ่งผล ประโยชน์เท่านั้น... เธอเชื่อใจว่าเถียนเจิ้งซื้อไม่มีทางทำพลาด แน่นอน เสนาบดีหิงจะต้องเชื่อสนิทใจว่าเธอโง่แน่

ภายในสวนดอกไม้ที่เริ่มจะผลิบานนั้นให้บรรยากาศที่สงบผ่อนคลายมากกว่าอยู่ในห้องรับรองมาก เธอตั้งใจพองค์ไท่จื่อออกมาข้างนอก ก็เพราะว่าเธอไม่อาจวางใจได้ว่าในวังหลวงนั้นมีคนของฝ่ายใดบ้าง ฝ่ายเธอกับฝ่ายลู่ซุนก็พอจะดูออกอยู่ แต่เธอไม่คิดว่ามีแค่นั้น จะต้องมีคนของเฉียนฉินแฝงตัวอยู่บ้างแหละ แล้วเธอก็ไม่อยากจะประมาทด้วย...

“กงจู่... ข้า” องค์ชายหนุ่มตรัสในขณะที่เดินผ่านเข้าไปในสวนดอกไม้ด้วยกัน

หากมองภาพจากภายนอกแล้วก็จะเห็นภาพอันงดงามของกงจู่ที่งามพร้อมกับองค์ชายที่ดูสมบูรณ์แบบกำลังเดินชมบุปผาในสวนสวยงามนานาพรรณ มันช่างสวยงามเมื่อเป็นภาพวาด แต่ไม่อาจจะเรียกได้ว่าเป็นเช่นนั้นในสถานการณ์จริงนัก เพราะในตอนนี้อาจจะเป็นกงจู่คนเดิม แต่พระองค์ไม่อาจจะปฏิเสธได้เลยว่าพระองค์รู้สึกถึงบรรยากาศรอบตัวที่ต่างไปจากในตำหนักโดยสิ้นเชิง

เมื่อได้ยืนในระยะใกล้อย่างนี้พระองค์ก็ยิ่งรู้สึกว่าหยางเยว่ซือกงจู่ที่นั่งงดงามจนแทบจะขโมยคำพูดทั้งหมดของพระองค์ไปเลยทีเดียว จะว่าอย่างไรดีพระองค์เองก็เป็นบุรุษคนหนึ่งย่อมไม่ต้องการให้สตรีที่ทั้งงดงามด้วยรูปทรัพย์และปัญญาอย่างกงจู่มองว่าพระองค์เป็นแค่องค์ชายอ่อนแออยู่แล้ว...

“เอ่อ การปกครองต้าซีลำบากหรือไม่”

คำถามเรื่อย ๆ คล้ายกับเรื่องดินฟ้าอากาศถูกถามออกไปอีกครั้ง พระองค์รู้ว่านี่เป็นโอกาสที่ดีที่อาจจะมีโอกาสเดียวที่จะได้พูดเรื่องปัญหาของกลุ่มคน แต่ถึงอย่างนั้น... กงจู่ผินพระพักตร์กลับมาหาพระองค์ ความงงวมและสง่างามนั้นก็ได้ขโมยความมั่นใจของพระองค์ไปหมดอีกครั้ง

“ไม่ยากเท่าการปกครองภายใต้การควบคุมของคนอื่นเพคะ”

คำตอบของกงจู่ทำให้องค์ไท่จื่อที่ไม่กล้าเข้าเรื่องหยุดชะงักทันที พระองค์หันไปทอดพระเนตรกงจู่ตัวน้อยที่เลือกจะพูดเข้าเรื่องเสียก่อนที่พระองค์จะตั้งตัวด้วยความตกพระทัย ไม่เพียงแค่นั้นที่พระนางเข้าเรื่องแต่ว่าพระองค์ยังตกพระทัยที่กงจู่ทรงทราบสถานการณ์อีกด้วย...

“...กงจู่ ทราบ”

พระพักตร์ขององค์ชายตัวน้อยส่อประกายตกใจลงลานทันที ก็ต้องยอมรับว่าพระองค์เป็นเด็กมัธยมปลาย... ไม่สิ ต้องเรียกว่าเป็นองค์ชายที่น่ารักน่าเอ็นดูไม่น้อย ถ้าเธอมีลูกสักคนก็อยากให้เขาโตมาอย่างใสซื่ออย่างนี้แน่แท้แหละ แต่...นั่นหมายความว่าเธอจะต้องมีลูกหลายคนหน่อย เพราะไม่ว่าจะฐานะมั่งคั่งหรือฐานะกงจู่ก็ตามเธอยังต้องทิ้งมรดกไว้อีกมาก และคนที่ใสซื่ออย่างนี้คงไม่สามารถจัดการกับสิ่งที่เธอจะทิ้งไว้ได้แน่

มิสเจินยูกยืมน่ารักในยามที่มองไปที่เด็กหนุ่มที่ทำหน้าตาตกใจคล้ายลูกกระต่ายตื่นอากาศเปลี่ยน เธอรู้ว่าถ้าเธอให้องค์ชายน้อยเข้าเรื่อง วันนี้เธอจะไม่ได้เรื่องอะไรแน่นอน พระองค์จะเอาแต่อ้างอิงไปมาอยู่อย่างนี้นั่นแหละ ต่อให้ขบวนจากเฉียนฉินเสด็จถึงก็ยังไม่ได้รับความ เพราะฉะนั้นเธอก็ต้องช่วยเสียหน่อย...

“เพคะ” กงจู่แย้มสรวล “แต่ไม่ต้องทรงกังวลไป ความลับของพระองค์จะปลอดภัยเสมอเมื่ออยู่กับหม่อมฉัน...”

เด็กสาวตัวน้อยท่ามกลางทุ่งดอกไม้ที่กำลังแข่งกันผลิบานนั้นไม่สมควรเลยที่เอ่ยประโยคอย่างนี้ออกมา สีพระพักตร์ของกงจู่ นั้นไม่ได้แสดงอาการใสซื่อดังเดิมอีกต่อไป ในตอนนี้ พระองค์กลับรับรู้ได้ถึงอำนาจของสตรีตรงหน้าอำนาจที่มากกว่าตอนที่นางนั่งอยู่ในห้องนั้นอีกมาก เด็กหนุ่มที่ครองตำแหน่งไท่จื่อเพียงนามลอบกลืนน้ำลายอีกใหญ่

“ข้า... กงจู่ทรงทราบได้อย่างไร”

“เรื่องทราบได้อย่างไรนั้นขอให้วางไว้ก่อน” กงจู่ที่ไม่นิยมเอ่ยหาเหตุแต่นิยมกล่าวถึงผลตัดบท

“หากทรงมีเรื่องอะไรที่ต้องการคุยกับหม่อมฉันแล้วก็ขอให้รีบตรัสออกมาจะดีกว่า เพราะโอกาสที่ได้คุยกันตรงนี้นั้นมีน้อยมาก”

“...” องค์ไท่จื่อ น้อยเม้มพระโอษฐ์เข้าหากันด้วยความลำบากพระทัย

ในตอนนี้องค์กลับรู้สึกว่างงจู่ที่ยืนอยู่ตรงนี้นั้น
อันตรายกว่าเสนาบดีหิงจิชาเสียอีก ไม่รู้ว่าทำไมเหมือนกันแต่
พระองค์รู้สึกเช่นนั้น พระองค์รู้สึกว่าไม่ควร...

“หรือว่าไม่มีอะไร แค่ว่าจะมาเกี้ยวหม่อมฉันตามคำสั่ง
เสนาบดีหญิงอย่างเดียว”

คำกล่าวนั้นเต็มไปด้วยน้ำเสียงดูถูกอย่างจงใจ มิสฉิน
เป็นคนใจร้อนที่ไม่อาจจะปล่อยให้การคุยกันเรื่องลมฟ้าอากาศ
มารบกวนเวลาการเจรจาของเธอได้ เพราะฉะนั้นเธอก็เลือกใส่
แรงกระตุ้นเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้คนที่ต้องจมอยู่ในอำนาจของ
ขุนนางหลุดปากออกมาให้เร็วขึ้นอีกนิด

“ไม่ใช่!!”

ได้ผลดีดังคาด เพราะเพียงเท่านั้นองค์ไท่จื่อก็เอ่ยปฏิเสธ
ทันที มิสฉินยกยิ้มขึ้นเล็ก ๆ ในขณะที่เริ่มก้าวเดินต่อไปเพื่อไม่
ให้เหล่านางกำนัลที่มองอยู่ข้างนอกผิดสังเกต เธอลดเสียงลงจะ
เกือบเบาเท่าเสียงกระซิบในยามที่เอ่ยปากคุยกับไท่จื่อ

“ถ้าอย่างนั้น ไ่จื่อทรงต้องการอะไรจากหม่อมฉัน
ล่ะ...” รอยยิ้มของกงจู่ นั้นปฏิเสธไม่ได้เลยว่าแฝงแววอันตรายไว้
อย่างเต็มเปี่ยมจริง ๆ

“...ข้าไว้ใจกงจู่ได้หรือ” เด็กหนุ่มเอ่ยด้วยความกังวล

“แน่นอน”

...เรื่องลุ่มอำนาจใหญ่ ไว้ใจมิสฉิน...

“เป็นตามข่าวลือจริง...”

องค์ฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินตรัสขึ้นด้วยสุรเสียงที่ไม่ใคร่เชื่อ
นัก แม้ว่าเรื่องที่พูดกันนั้นจะเป็นเรื่องที่มาจากปากของโอรสคน
โปรดของพระองค์เองก็ตาม พระพักตร์ขององค์เหนือหัวฉายแวว
ไม่ค่อยเชื่อไปตามข่าวลือเสียเท่าไร ก็พระองค์เห็นหยางเยว่ซือ
กงจู่มาแต่เด็กน้อย เห็นตั้งแต่นางยังไม่ตั้งไข่ด้วยซ้ำ เด็กหญิงที่
กิริยามารยาทดินอบน้อมน่ารักเช่นนั้น ไม่มีทางที่จะกลายเป็น
เด็กกำพร้าอย่างนั้นไปได้ แต่ชงหยวนก็ไม่ใช่นักโกหก...

ความจริงที่ขัดแย้งกันอยู่ในหัวขององค์ฮ่องเต้ ทำให้
พระองค์ยังไม่สามารถตัดสินพระทัยได้กับเรื่องที่กำลังจะเกิดขึ้น
ตามหลักแล้วหยางเยว่ซือกงจู่ก็นับถือเป็นเหมือนธิดาของพระองค์
เช่นกัน พระองค์และหยางจินเฉ่ารู้จักกันมานานนับถือกันเหมือน
พี่น้อง หากว่าสหายของพระองค์สิ้นไปมันก็นับเป็นเรื่องปกติที่
พระองค์ควรจะรับธิดาของพระสหายมาดูแล...

เรื่องควรจะง่ายเช่นนั้น แต่จากที่ได้ฟังมาจากหลายคน
ที่น่าเชื่อถือแล้ว ดูเหมือนว่าจะทำอย่างนั้นไม่ได้โดยง่ายเสียแล้ว...
ทั้งเรื่องที่กงจู่ไม่แจ้งเรื่องที่หยางจินเฉ่าสิ้นพระชนม์ ทั้งเรื่องที่ดี
ราชสาส์นกลับ อีกทั้งยังปฏิเสธที่จะพบกับชงหยวนพี่ชายที่นาง
สนิทที่สุดอีก

“น้องเยว่เอ๋อร์อาจจะโดนใครชักใยอยู่” ฉินชงหยวนเอ่ย
เขาห่างจากกงจู่ไปเพียงไปแค่ว่าในช่วงที่กำลังวุ่นวายกับ
ราชกิจของเฉียนฉินไม่กี่ปีเท่านั้น แต่ไม่คิดว่าเวลาเพียงเท่านั้นจะ

เกิดอะไรขึ้นมากมายอย่างนี้ ผู้ที่เป็นพี่ชายอย่างเขาย่อมรู้ดีว่ามีเรื่องผิดปกติเกิดขึ้น บางทีในช่วงสองสามปีที่เป็นเวลากำลังเติบโตของน้องน้อยนั้นอาจจะมีใครบางคน อย่างเช่น ชุณนางคนนั้น...

ใบหน้าอ่อนเยาว์ที่ฉาบด้วยรอยยิ้มการเมืองของชายคนหนึ่งกลับเข้ามาในความทรงจำของเขาอีกครั้ง ฉินซงหยวนไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าเขาารู้สึกระแวงในชายคนนั้นแค่ไหน *เถียนเจิ้งซื่อ* ไม่ว่าใครก็รู้กันทั้งนั้นว่าชายคนนี้ไม่ใช่พวกที่นับถือราชสกุลมาแต่ต้น อีกทั้งยังแอบทำการสั่นคลอนราชสกุลอีกตั้งหลายครั้ง บัดนี้กลับมาติดตามน้องน้อยของเขา จะให้วางใจก็คงยาก...

“เจ้าสงสัยใคร่” องค์ฮ่องเต้ตรัสถามขึ้น

พระองค์รู้จักโอรสตัวเองดี ไม่มีทางที่ฉินซงหยวนจะเอะอะไรอย่างนี้ออกมาถ้าหากว่าตัวเองไม่แน่ใจ การที่เอ่ยมานั้นอย่างน้อยตัวของเจ้าตัวเองก็ต้องมั่นใจมากกว่าแปดส่วนแล้ว พระพักตร์ของหวางเจ้าปัญญาหม่นลงไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำตรัสถาม ไม่ใช่ว่าเขาไม่ชอบใจกับคำถามแบบนั้น แต่เป็นเพราะแม้จะคิดอย่างนั้นหากแต่ตัวเขาเองก็ยังไม่มั่นใจเหมือนกันว่ามันเป็นเช่นนั้น เขาเพียงแค่อู้สึก ‘ไม่ชอบใจ’ และ ‘สงสัย’ ก็เท่านั้น

“ไม่พะยะค่ะ กระหม่อมแค่... กังวลเท่านั้น” ฉินซงหยวนเลือกที่จะตัดบทแทนที่จะตอบ

“กังวลนั้นหรือ?” องค์ฮ่องเต้ขมวดคิ้ว

“นั่นไม่ใช่คำตอบที่ดีซงหยวน เจ้าคงจะห่วงเยว่เออร์ มากเกินไป แต่มันไม่ควรมากจนทำให้เจ้าใส่ความผู้อื่นโดยไม่ควร ได้”

“พะย่ะค่ะ” หวางหนุ่มได้เพียงแต่รับคำเท่านั้น ทั้งที่ในใจไม่อาจจะนิ่งเฉยได้เลย

“หากเข้าไปถึงแล้วก็คงพอจะเกลี้ยกล่อมกงจูได้บ้าง เจ้าเยว่เออร์คงแค่ตกใจกับการสูญเสียเท่านั้น...”

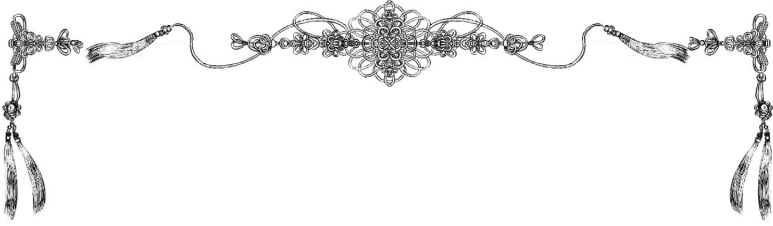
...มันไม่ใช่เท่านั้น...

สำหรับคนที่เห็นหยางเยว่ซือกงจูในตอนปัจจุบันแล้วสามารถตอบได้ทันที ท่าทางของกงจูไม่ใช่คนที่กำลังเสียใจกับการสูญเสีย หรือแม้แต่จะเหมือนคนที่กำลังเศร้าโศกเลยแม้แต่น้อย ไม่ต้องก้าวไปไกลถึงคนที่จะเรียกว่าเสียใจจนสิ้นสติเลย เพราะดูไปแล้วกงจูก็มีสติครบถ้วนดีทุกอย่าง... ครบดีทั้งสติทั้งปัญญาและกำลังด้วยซ้ำ...

แต่ต่อให้บอกไปก็คงไม่เชื่ออยู่ดี มีทางเดียวคือต้องให้ทอดพระเนตรด้วยองค์เองเท่านั้น...

“กระหม่อมก็หวังให้เป็นเช่นนั้นพะย่ะค่ะ”

ตอนที่ ๔๓)

อัศนาภ

“เจ้าแน่ใจนะว่าทูลกงจู่ครบถ้วนตามที่ข้าบอกแล้ว”

“แน่ใจเจ้าค่ะ”

เสียงยืนยันจากนางกำนัลเจียวอิงที่คั่นหน้าคั่นตากันดีกับจอมยุทธ์ไป ทำให้ผู้ที่ถามนั้นได้แต่ถอนใจอีกครั้ง ไม่ว่าจะอยู่กับกงจู่มานานเท่าไรเขาก็ยังไม่เข้าใจวิธีคิดของนางมากขึ้นเลยสักนิด ไม่ว่าจะคุยกับนางกี่ครั้งและไม่ว่าจะการตัดสินใจอย่างไรของนางก็ตาม

...อย่างกับมาจากคนละภพคนละเมือง...

จอมยุทธ์รูปงามถอนหายใจหนักหน่วงอีกครั้ง ในขณะที่นางกำนัลสองคนหันมองหน้ากันอย่างไม่รู้จะช่วยอย่างไรเช่นกัน พวกนางไปทูลกงจู่ว่าคนที่เสด็จมาด้วยเป็นองค์ฮ่องเต้แห่งเฉียน

ฉินตามที่จอมยุทธ์ไปหรงซานได้บอกมาแล้ว แต่ว่ากงจู่กลับทำเพียงรับรู้และรับสั่งให้เตียนเตรียมของต้อนรับเพิ่มเท่านั้น ไม่ได้แสดงท่าทีตระหนกหรือแม้กระทั่งกระตือรือร้นมากกว่าเดิมเลยสักนิด...

“กงจู่ทรงทราบใช่หรือไม่ว่าชายคนนั้นเป็นใคร มีตำแหน่งอะไร” ไปหรงซานถามย้ำอีกครั้ง

“ทรงทราบเจ้าค่ะ...” เจียวเหม่ยตอบด้วยน้ำเสียงกังวลไม่แพ้กัน

“...แล้วกงจู่เจ้าตำริอะไรอยู่เล่า” จอมยุทธ์หนุ่มถอนใจด้วยความเหนื่อยใจ

ไม่ใช่ว่าเขาไม่เชื่อใจกงจู่หรอก แต่บางครั้งการที่ทรงชอบทำอะไรให้คนอื่นกังวลจนถึงอึดใจสุดท้ายนั้นน่าจะเป็นสิ่งที่นางต้องแก้ไขพอสมควร...

“ไม่อาจทราบได้เจ้าค่ะ” เจียวอิงเอ่ยได้เพียงเท่านั้นเช่นกัน

นางกำนัลทั้งสองนั้นเชื่อในกงจู่ของตัวเองมากกว่าใคร แต่ถึงอย่างนั้นในครั้งนี้นางก็อดกังวลไม่ได้จริง ๆ ไม่ใช่ว่าห่วงกงจู่แต่ห่วงเรื่องของฝั่งนู้นมากกว่า แม้ว่าพวกนางจะทำแต่ทำงานของฝ่ายในเท่านั้นแต่ก็เชื่อว่าพวกนางจะไม่รู้อะไรเลยเสียเมื่อไร อย่างน้อยพวกนางก็รู้ว่าการที่ฮ้องเต้เสด็จมาด้วยนั้นก็ควรจะเป็นเรื่องใหญ่กว่าการที่องค์ชายเสด็จเพียงองค์เดียว...

“...”

ไปหรงซานมองนางกำนัลทั้งสองที่มีสีหน้าหนักใจไม่แพ้กันด้วยความสงสาร เขาเองยังเจอกับนางแค่มิก็ช่วยยามต่อวันยังเหนื่อยใจขนาดนี้ ไม่รู้ว่านางกำนัลสองคนนี้จะเหนื่อยใจขนาดไหนกัน

ไปหรงซานสั่งศิระชะตัวเองเพียงเท่านั้นก่อนจะเตรียมตัวออกไปจากวังหลวงเพื่อไปทำหน้าที่ของตัวเองต่อ

“จะรีบไปไหนเล่าท่านไป...” เสียงหวานกังวานคุ้นหูดังขึ้นในเวลาเดียวกับที่เขากำลังจะไปพอดี

ไปหรงซานหันไปเจอกับคนที่เขากำลังนึกถึงพอดี กงจู่ตัวส่ายยืนอยู่เบื้องหน้าเขา ฉลองพระองค์สีดำสนิทของว่าที่องค์ปกครองรวมถึงเครื่องประดับที่บ่งบอกสถานภาพของกงจู่ทำให้นางดูงามสง่ากว่าทุกวัน จอมยุทธ์หนุ่มสะดุดไปเล็กน้อยเมื่อได้เห็นดวงหน้างดงามนั้น...

“ถวายพระพรกงจู่”

คำถวายพระพรที่ไม่มีการก้มหัวนั้นไม่ทำให้คนที่เป็นกงจู่ประหลาดใจเท่าไร หากวันไหนไปหรงซานก้มหัวสีก้อยแปลกใจ...

“ท่านเห็นตาเฒ่า... ข้าหมายถึงองค์ฮ่องเต้หรือ?” กงจู่ตรัสถามทันที

“เห็น” ไปหรงซานถอนหายใจเบา ๆ อย่างน้อยนางก็กระตือรือร้นกว่าที่คิดไว้ ไปหรงซานมองหน้าเด็กหญิงก่อนจะเอ่ยเข้าไป “...กับตา”

“...นั่นก็ดีเลย”

ไม่มีความกังวลในสายพระเนตรของกงจู่แต่อย่างใด กลับกันเขากลับเห็นแววตาแห่งความสนุกที่เปล่งประกายมากกว่าเสียอีก ไปทรงชานกั่มลงมองกงจู่ที่สูงเพียงอกด้วย สายตาอันยาก เด็กน้อยที่บางครั้งก็ให้ความรู้สึกที่กำลังคุยอยู่กับนักปกครองผู้ยิ่งใหญ่ แต่ในอีกไม่กี่อึดใจก็เหมือนกำลังคุยกับเด็กที่กำลังเล่นสนุกอยู่... ซึ่งเขาหวังเหลือเกินว่าครั้งนี้นางจะใช้พลังของนักปกครองในการตัดสินใจ

“ถ้าอย่างนั้นท่านพอจะมีเวลาสักชั่วยามหรือไม่...” กงจู่ตัวน้อยตรัสพลางยกยิ้มเจ้าเล่ห์

มันช่างเป็นรอยยิ้มที่ทำให้จอมยุทธ์หนุ่มไม่อาจวางใจได้เลย แม้แต่ครั้งเดียวจริง ๆ ทุกครั้งที่กงจู่ทรงแย้มสรวลอย่างนี้ ก็มักจะมีเรื่องราวและวีรกรรมรวมถึงแผนการร้ายกาจออกมาทุกครั้งจริง ๆ และครั้งนี้ก็คงไม่มีข้อยกเว้นเช่นกัน

“มีแผนอะไรเล่ากงจู่” จอมยุทธ์ไปถามอย่างอ่อนใจ แต่ถึงจะอ่อนใจเพียงใดเขาก็ใจอ่อนพอจะตามใจนางอยู่ดี...

“แผนที่รับรองได้ว่าตัวซีของเราได้ประโยชน์เต็ม ๆ”

“เชิญองค์ฮ่องเต้เสด็จ...”

การต้อนรับที่มีเพียงเหล่าเสนาบดีประจำแต่ละกรมเพียงสามกรมเท่านั้น ทำให้ผู้ยิ่งใหญ่จากเขินฉินประหลาดใจไม่

น้อย แต่ไม่ได้สร้างความประหลาดใจให้กับองค์ชายแปดเสียเท่าไร เขาเคยเจอกงจูน้อยที่เปลี่ยนไปมาก่อนแล้ว จะไม่เสด็จถ้าไม่ได้นัดเอาไว้ก่อนก็จะไม่ออกมาต้อนรับ ดูเหมือนว่าต่อให้เป็นองค์ฮ่องเต้ก็ไม่เว้นสินะ...

“ขอบใจท่านทั้งหลายที่อุตส่าห์มาต้อนรับ” องค์ฮ่องเต้รับสั่งเรียบ ๆ แม้จะไม่ได้พอพระทัยนัก

การตรัสขอบใจเพียงเท่านั้นก็สร้างความกดดันให้กับเหล่าบรรดาเสนาบดีเจ้ากรมต่าง ๆ ไม่น้อย พวกเขาได้รับคำสั่งให้มารับรององค์ฮ่องเต้ระหว่างที่กงจู่กำลังรับรองลู่ซุนก่อน เพียงแค่นั้นก็ว่าเลวร้ายแล้วสำหรับการจัดการต่อแขก... ต่อให้เป็นคนหูหนวกตาบอดก็ยังรู้ว่าไม่ว่าอย่างไรเขียนฉินที่เป็นราชาอาณาจักรใหญ่ก็ย่อมสำคัญกว่าลู่ซุน แต่ดูเหมือนนั้นจะยังน้อยไปเพราะที่เลวร้ายไปกว่านั้นก็คือ

พวกเขาทั้งสามต่างรู้ว่ากงจู่ในตอนนี้นั้นไม่ได้กำลังรับรองใครอยู่ต่างหาก กงจู่กำลังทรงพบทวนเรื่องการเจรจากับราชเลขาเถียนและบรรดากองทัพทั้งหมดอยู่ในห้องหนังสือส่วนพระองค์ต่างหาก และทรงดำริว่าจะยังไม่พบใครจนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสม

มันช่างเป็นความตือตึงที่น่าลำบากใจไม่น้อย เพราะพวกเขาไม่อาจเข้าใจได้เลยว่ากงจู่กำลังดำริอะไรอยู่ พวกเขาส่วนหนึ่งได้มาต้อนรับชาวเขียนฉินเพื่อบอกว่ากงจู่ต้องรับลู่ซุนอยู่ และ

แน่นอนว่าอีกส่วนหนึ่งก็ได้ไปรับรองบรรดาราชทูตจากกลุ่มชนเพื่อ
บอกว่ากงจู่กำลังรับรองเฉียนฉินอยู่เช่นกัน

...ทรงทำไปเพื่ออะไร...

เรื่องนั้นคงมีแต่เทพเซียนเท่านั้นที่จะรู้ได้ว่ากงจู่ทำไป
เพื่ออะไร แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็เชื่อในกงจู่มากพอที่จะทำ
ตามพระประสงค์อยู่ดี การที่พระองค์ท่านจะต้องมีเหตุผลดี ๆ
แน่นอนแม้ว่าทุกอย่างจะดูไม่เข้าท่าก็ตาม แต่กงจู่มักจะทำอย่าง
นี้อยู่เสมอ ทำอะไรที่ไม่เข้าท่าแล้วทุกอย่างก็จะออกมาเข้าท่าใน
ตอนสุดท้ายอยู่ดี... เพราะอย่างนี้ต่อให้ต้องทำอะไรอย่างเช่นการ
โกหกเหนือหัวจากเมืองอื่นพวกเขาก็เต็มใจทำ

“หยางเยว่ซือกงจู่อยู่ที่ใดจั้นหรือ” องค์ฮ่องเต้เลือก
คำถามที่ไม่หนักเกินไปเมื่อไม่เห็นคนที่พระองค์คิดว่าจะได้พบ...

“กราบทูลองค์ฮ่องเต้” เสนาบดีกรมขุนนางเอ่ยขึ้นด้วย
ความสงบสุขุมแม้ว่าในใจของเขาจะร้อนรนมากก็ตาม...

“ในขณะที่กงจู่ทรงกำลังติดราชกิจรับรองคณะราชทูต
จากกลุ่มชนที่เสด็จมาถึงตั้งแต่ยามจีจี¹อยู่พะยะค่ะ”

คำตอบนั้นออกไปตามที่ตระเตรียมเอาไว้ แม้ว่าเขาจะรู้
ดีว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปก็ตาม การพูดว่ากงจู่ของตนไม่
สามารถมารับรองได้เนื่องจากรับรองอีกฝั่งหนึ่งอยู่ ก็ไม่ต่างอะไร
กับการหาเรื่องใส่ตัวเพื่อทำให้ฝั่งนี้รู้สึกว่าคุณสมบัติของตน
เองกับตัวไม่มั่นคงเท่านั้น...

¹ ยามจีจี (ภาษาจีน) เวลา 09:00-11:00 น.

“คณะราชทูตจากลู่ซุน?” องค์ฮ่องเต้รับสั่งทวนก่อนจะหันไปหาองค์ชายแปดที่มาด้วยกันเชิงขอคำปรึกษาเล็กน้อย

“มาตั้งแต่ยามจีซื่ออย่างนั้นหรือ”

องค์ชายแปดตรัสถามตามนัดหมายแล้วการพบปะจะเกิดขึ้นในยามซินจี² การที่จงใจมาก่อนนานขนาดนั้นย่อมต้องมีบางอย่างที่ผิดปกติแน่นอน ฉินซงหยวนหรือตาลงเล็กน้อย เขาพอจะจำได้ว่าเยวเอ๋อร์มักจะว่าฎีกาในยามจีซื่อ เพราะฉะนั้นการที่คนพวกนั้นมาถึงในยามนั้นย่อมไม่ได้เจอเยวเอ๋อร์อยู่แล้วนางไม่ออกมาเจอแน่

“พะยะค่ะ...” ลี้ปู้กรมขุนนางตอบได้เพียงเท่านั้นเพราะเขาไม่ได้รับอนุญาตให้กล่าวไปมากกว่านี้

“ยามจีซื่อพวกเจ้าไม่ได้ว่าฎีกากันอยู่หรือ”

ความฉลาดเฉลียวของหวางเจ้าปัญญาทำให้คนที่รับหน้าที่มารับหน้าเฝ้าไว้ก่อนนิ่งไปอึดใจหนึ่ง ด้วยไม่คิดว่าจะเจอกับคำถามนอกการคาดการณ์อย่างนี้ พวกเขารับหน้าที่มาแค่ ‘ทำให้เฉียนฉินรู้สึกว้าให้มีความสำคัญกับลู่ซุนมากกว่า’ เท่านั้น เพราะฉะนั้นหากจะตอบตามตรงว่ากำลังว่าฎีกาอยู่มันก็...

“ในยามนั้นงงจู่ทรงรับสั่งให้ท่านราชเลขาเถียนเจิ้งซื่อไปต้อนรับคณะราชทูตก่อนพะยะค่ะ” เสนาบดีกรมโยธาเอ่ยปากช่วยเพื่อนทันที

“อย่างนั้นรี?” หวางเจ้าปัญญาตรัสรับ

² ยามซินจี (ภาษาจีน) เวลา 15:00-17:00 น.

เมื่อได้ยินชื่อเถียนเจิ้งชื่อคนสนิทที่แสนจะถือดีของเยว่เอ๋อร์แล้ว เขาก็พอจะประเมินการให้ความสำคัญกับทางฝั่งลู่ซุนได้อยู่ แม้ว่าตอนนี้จะยังไม่มาพบพวกเขาแต่ก็คงไม่ได้ให้ความสำคัญกับลู่ซุนมากกว่าเถียนฉินไปเสียเท่าไร เพราะในครั้งแรกที่เขามาถึงนั้นคนที่รับรองเขาก็เป็นเถียนเจิ้งชื่อก่อนเช่นกัน

“พะยะค่ะ” เสนาบดีกรมขุนนางรับคำอีกครั้ง “พอว่าฎีกาแล้วเสร็จจงจูงจิ้งเร่เสด็จไปพบกับคณะราชทูตพะยะค่ะ”

คำอธิบายเพิ่มเติมนั้นทำเอาคนที่เริ่มจะวางใจหน่อยแล้วเกิดจะกังวลขึ้นมาอีกไม่ได้ เพราะในตอนที่เขามาพบนางนั้นนางไม่มีท่าทีที่จะเร่ร้อนมาพบเขาแต่อย่างใด ความร้อนใจเริ่มเกิดขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัว หวางเจ้าปัญญาเองก็ไม่อาจแน่ใจได้เช่นกันว่าความร้อนใจที่มากขนาดนี้นั้นมาจากสาเหตุด้านความสัมพันธ์ของต้าซีกับเถียนฉินหรือความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเยว่เอ๋อร์กันแน่

“คณะราชทูตสินะ” องค์ฮ้องได้รับสั่งถามบ้าง

คำถามที่เป็นกันเองขององค์ฮ้องได้ผู้เกรียงไกร ย่อมทำให้สามเสนาบดีที่เป็นที่รู้จักกันว่าเชื่อและเคารพในราชอาณาจักรเถียนฉินยิ่งกว่าใครเริ่มเกิดกังวลขึ้นมา เพราะกงจูไม่ได้ทรงรับสั่งอนุญาตให้พวกเขารายงานมาไปกว่านี้ พวกเขาจะต้องตอบอย่างไรก็ได้ให้องค์ฮ้องเชื่อมั่นว่าลู่ซุนกับต้าซึ้นนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างเหนียวแน่นแม้ว่าจะรู้ดีว่าไม่ควรก็ตาม ทั้งสามคนหัน

มองหน้ากันเป็นเชิงปรึกษาอีกครั้งก่อนที่จะตัดสินใจยกหน้าที่ให้กับเสนาบดีกรมขุนนางอีกครั้ง

“...เรื่องนั้น” เหล่าเสนาบดีต่างก็มีสีหน้ากังวลใจอย่างชัดเจน มันชัดเจนเสียจนคนที่กำลังรอคำตอบอยู่สังเกตเห็นได้...

องค์ฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินทอดพระเนตรไปที่เหล่าเสนาบดีแต่ละคนด้วยความพิจารณาอีกครั้ง พระองค์เองก็นับเป็นนักปกครองคนหนึ่ง ไม่มีทางที่พระองค์จะดูคนพวกนี้ไม่ออกท่าทางของคนที่กำลังลำบากใจที่แสดงออกมานั้นทำให้เขาเริ่มจะคิดว่าอีกฝั่งก็อาจจะเตรียมคนที่สำคัญมาพบกับกงจูไม่ต่างกัน... น่าจะเป็นคนสำคัญมากพอที่จะทำให้กงจูไม่สามารถสลัดตัวออกมาได้โดยง่ายสินะ...

องค์ฮ่องเต้หลุบพระเนตรลงเล็กน้อย พระองค์ว่าพระองค์อ่านหมากของฝั่งลู่ซุนไม่ผิดแน่นอน พวกนั้นจะต้องตั้งใจที่จะรวม ตัวเข้ากับลู่ซุนเพื่อต่อต้านเฉียนฉิน ลู่ซุนที่ส่งมาแต่ผู้แทนพระองค์นั้นมีท่าทีดีห่างออกจากเฉียนฉินได้สักพักใหญ่แล้ว... การที่ตั้งใจเข้าถึงกงจูก่อน รวมถึงนำคนสำคัญมาพบจนทำให้กงจูสลัดตัวไม่ได้นั่นยังเป็นเรื่องที่ยืนยันได้เป็นอย่างดี

...ก็แค่การเดินหมากง่าย ๆ...

หากคิดว่าพระองค์จะตกหลุมกับเรื่องเพียงแค่นี้แล้วละก็พระองค์คงไม่ได้ปกครองเฉียนฉินมาได้นานขนาดนี้ พระองค์จะไม่ทำอะไรสักอย่างการสำแดงอำนาจมากมายอย่างเช่นที่แผ่นดินเล็ก ๆ ไม่ค่อยมีอำนาจทำเน

เพราะยิ่งทำอย่างนั้นก็รังแต่จะทำให้คนที่เป็นคนกลาง อย่างตัวซีลำบากใจและสุดท้ายแล้วแผ่นดินเล็ก ๆ ที่กลัวจะเสียอำนาจก็จะเข้าไปทางแผ่นดินเล็กด้วยกันที่ดูท่าว่าจะยังคงอำนาจให้กับตัวเองมากกว่า ในเวลาอย่างนี้แผ่นดินใหญ่อย่างเขาคควรทำตัวใจกว้างแล้วช่วยยื่นมือช่วยเหลือตัวซีเพียงอย่างเดียวแล้ว ย่อมเป็นทางที่ดีกว่า...

“ถ้างำบากใจก็ไม่จำเป็นต้องเอ่ยออกมา...” องค์ฮ่องเต้ สวมบทนักปกครองที่ใจดี

“เป็นพระกรุณายิ่ง...” เหล่าขุนนางแห่งตัวซีพากันก้มหัวให้กับองค์ฮ่องเต้จากอาณาจักรใหญ่ทันทีด้วยท่าทีสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณเป็นอย่างยิ่ง

“ข้าแคว่มาเยี่ยมหลานสาว ไม่อยากให้ต้องลำบากใจกัน” บทบาทของเสด็จอาจิตรีถูกหยิบขึ้นมาสวมทันที

ฉินซงหยวนมองไปที่ผู้ที่เป็นบิดาของตนด้วยสายตาที่แสดงออกถึงความไม่วางใจเสียเท่าไร เขาพอจะคาดได้ว่าองค์ฮ่องเต้กำลังคิดอะไรอยู่ และเข่นกันว่าเขาเองก็พอจะเดาได้ถึง การเดินทางของทางฝั่งลู่ซุนเช่นกัน คนพวกนี้ไม่ใช่คนที่คาดเดายากนัก แต่สิ่งที่เขากังวลก็คือคนที่คาดเดาไม่ได้ อย่างเยวเออร์ต่างหาก...

เยวเออร์ที่เขาเพิ่งจะได้เจอไปนั้นไม่ใช่คนที่จะยอมให้ใครเข้ามาบังคับได้ง่าย ๆ อีกทั้งฝั่งนั้นหากให้เดาแล้วก็ต้องนับว่า มาพบ ‘ผิดเวลา’ แม้แต่เขาที่สนิทกันมานานเยวเออร์ยังปฏิเสธ

อย่างไร้เยื่อใย นับอะไรกับคนที่ตั้งใจมากตदनนางด้วยการเอาคน
ตำแหน่งใหญ่มาพบก่อนอย่างพวกกลุ่ม ชุน ถ้าเป็นสถานการณ์ปกติ
กงจู่แห่งต้าซิจจะต้องปฏิเสธที่จะพบทุกคนต่างหาก...

...ไปพบอย่างนั้นหรือ...

สถานการณ์ที่เหล่าเสนาบดีเหล่านั้นไม่ว่าอย่างไรก็ดู
ราวกับเป็นเรื่องโกหกเสียมากกว่า ถึงแม้ว่าจะไม่มีเหตุผลให้ต้อง
โกหกก็ตาม ความร้อนใจและเรื่องที่เกิดขึ้นที่ไม่ว่าจะมองอย่างไร
แล้วก็ดูไม่สมเหตุสมผล เริ่มทำให้คนที่กำลังกังวลยิ่งกังวลเข้าไป
ใหญ่ หวางหนุม่รีบคิดหาหนทางที่ตัวเองควรทำอย่างรวดเร็ว ใน
เวลาแบบนี้เขากลับนึกถึงบางคนที่มีมักจะมีความคิดแปลก ๆ อยู่
เสมอที่บัดนี้คงอยู่ในฝ่ายในของเฉียนฉินขึ้นมาจับใจ

...ฮัวหนิงเซียน...

“เป็นพระกรุณายิ่งที่ทรงเมตตากงจู่”

เสนาบดีกรมขุนนางตอบรับทั้งที่ยังค่อนข้างเกรงอยู่ไม่
น้อยที่กงจู่ของเขาไม่ยอมออกมาต้อนรับเช่นนี้

การที่องค์ฮ่องเต้ประกาศออกมาว่าเป็นหลานสาวนั้น
ย่อมเพิ่มความกดดันให้กับเหล่าเสนาบดีมากขึ้นไปอีก การที่
ฮ่องเต้บังคับกงจู่เป็นพระญาติแต่กงจู่กลับทรงไม่ออกมาพบ ในตอน
นี้ความรู้สึกผิดต่อองค์ฮ่องเต้ต่างแดนกับความซื่อสัตย์ต่อกงจู่เริ่ม
เข้ามาโรมรันกันในตัวของเสนาบดีทั้งสามอย่างเต็มที่

“ไม่ต้องเกรงใจไป” องค์ฮ่องเต้รับสั่งเรียบ ๆ “ถ้าเช่นนั้นข้าจะไปเคารพสุสานก่อนแล้วกัน ฝากพวกเจ้าทูลกงจู้ด้วยว่า หากเสร็จกิจเมื่อใดแล้ว ท่านอาของนางอยากคุยด้วยเสียหน่อย”

“รับด้วยเกล้า...”

“ท่านอาอย่างนั้นหรือ ฮะ ฮะ ฮะ”

กงจู้ตัวน้อยสรวลด้วยเสียงสดใสเสียจนขุนนางที่ล้อมมารายงานลำบากใจ เขาเกิดนึกเห็นใจบรรดาเสนาบดีที่อยู่ในตำหนักรับรองแห่งเฉียนฉินขึ้นมาทันที ไม่รู้ว่าคนพวกนั้นที่รู้อยู่แก่ใจว่ากงจู้ทรงประทับพักอยู่นั้นจะลำบากใจแค่ไหนที่ต้องโกหกไปเช่นนั้น

“ทูลกงจู้ จะไม่ทรงเสด็จต้อนรับพระญาติจริงหรือ?” คำถามกวนอารมณ์จากคนที่กวนอยู่เสมอเกิดขึ้น

กงจู้ตัวน้อยหันไปหาไปหรงซาน ที่บัดนี้กำลังนั่งอยู่ในเขตราชฐานฝ่ายในที่ไม่ควรมีบุรุษอยู่ด้วยสายพระเนตรพรวนระยับ กงจู้ตัวน้อยโคลงพระเศียรไปมาราวกับว่าเรื่องทั้งหมดกำลังเป็นไปตามทางที่เธอกำหนดเอาไว้ทุกอย่างอย่างนั้น

“ไม่ต้อง ๆ ข้าต้องการให้เป็นเช่นนี้” กงจู้รับสั่ง

“เป็นเช่นนี้...” ไปหรงซานขมวดคิ้ว “หมายถึงเป็นศัตรูกับเฉียนฉิน เพราะว่าเฉียนฉินคิดว่าเราเข้ากับลู่ซุนอย่างนั้นนะหรือ...”

ไปหรงซานเอ๋ยทวน การกระทำที่ทำลงไปนั้นไม่อาจจะ
เอ๋ยอะไรได้มากไปกว่าเป็นการอนุมานว่ากงจู่กำลังพยายามสร้าง
ความเป็นศัตรูกับทั้งสองฝั่งเลยไม่ใช่หรือ ให้คนไปบอกฝั่งหนึ่งว่า
มาต้อนรับอีกฝั่งหนึ่งทั้งที่ตัวจริงกำลังนั่งโขกหมากล้อมอยู่กับเขา
เนี่ยนะ...

“ใช่...” กงจู่ลากเสียงยาว “แบบนี้แหละดีแล้ว”

“อย่างไร?” ไปหรงซานถามในขณะที่เลื่อนหมากอีกตัว
ไปเข้าอีกตำแหน่ง

“ท่านเคยจับหญิงหรือไม่?” กงจู่ตัวน้อยเอ๋ยถาม

“จับ? ทรงหมายถึงสิ่งใด?” ไปหรงซานเอ๋ยทวน

พอถึงตอนนั้นกงจู่ตัวน้อยจึงเริ่มนึกได้ว่าสมัยนี้ไม่ไม่มีคำ
ว่าจับเกิดขึ้น กงจู่ยกมือขึ้นปิดไปมาก่อนจะแก้จากคำว่า ‘จับ’
เป็นคำว่า ‘เกี่ยว’ ด้วยความกระตือรือร้นเล็ก ๆ กับการใช้คำ
โบราณอย่างนั้น ไปหรงซานขมวดคิ้วแน่นก่อนจะถอนหายใจ
ออกมา

“ไม่เคย”

คำตอบนั้นทำเอาคนถามแบ่น้ำด้วยความไม่เชื่อกันที่
กงจู่ตัวน้อยโขกหมากลงบนกระดานเสียงดัง ก่อนจะส่งเสียงจี้จ๊ะ
ในลำค่อน้อย ๆ

“เคยซี ท่านต้องเคยบ้างละ อย่างการไปเอาใจสตรี
เทียวช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อให้นางชอบอะไรแบบนี้...” กงจู่จับ
ปากจับคอรับสั่ง

“อย่ามาทำเป็นไม่เคยไปหน่อยเลย ท่านมีฟูเหรินตั้งกี่คน...”

“ข้าไม่มีฟูเหริน” ไปทรงซานไหวไหล่

มันเป็นสิ่งที่เขาต้องการจะบอกนางมาตั้งนานแล้วแต่ยังไม่มีโอกาส มาจนถึงวันนี้ถึงจะไม่ค่อยสำคัญแล้วแต่เขาก็จะบอกนางอยู่ดี

มิสเงินชะงักไปครึ่งจิตใจ ถ้าสองคนนั้นที่เธอเจอตอนเจอครั้งแรกไม่ใช่ฟูเหรินแล้วจะเป็นใคร หญิงในฮาเริ่มหรือ? หรือว่าเขาแค่จะอวดว่าหน้าตาอย่างเขาไม่ต้องไปดีนรนาหาก็มี?

...ช่างเถอะ...

กงจู่ลือกพระเนตรมองบนก่อนจะเลือกมองผ่านชีวิตส่วนตัวของชายคนนี้ไป แล้วเลือกที่จะเอ่ยอธิบายถึงแผนการของนางแทน ใบหน้าสวยหวานฉาบแววเจ้าเล่ห์ไว้อย่างเต็มที่ในขณะที่กำลังอธิบายสิ่งนั้นให้กับคนของตนฟัง

“เวลาท่านต้องการให้ใครสักคนชอบหรือพอใจท่าน ท่านจำเป็นจะต้องทำให้เขาพอใจ ยิ่งเขาพยายามตีตัวออกหากท่านก็ต้องยิ่งเพิ่มการเอาใจเข้าไปอีก...” กงจู่ตรัสเรียบ ๆ ด้วยสีหน้าที่บ่งบอกถึงชัยชนะอย่างเต็มที่

“แล้วมันเกี่ยวกันอย่างไร...” ไปทรงซานขมวดคิ้วด้วยยังไม่ค่อยเข้าใจนัก

กงจู่วางหมากอีกตัวก่อนจะริบหมากสีดำของไปทรงซานเข้ามือมา กงจู่ตัวน้อยมองไปที่ใบหน้าของชายหนุ่มด้วยสาย

พระเนตรพราวระยับก่อนจะเอยในสิ่งที่ตัวเองต้องการจะสื่อก
มา...

“เกี้ยวซี ก็ถ้าตัวซีคิดตีตัวออกหากท่านคิดว่าทั้งสอง
แผ่นดินจะอย่างไรเล่า”

ตอนที่ ๔๘

ทิวอริงขององค์เหนือหัวแห่งต้าซี

“ข้าว่าน่าจะได้เวลาที่ควรแล้ว”

หลังจากที่เดินหมากล้อมมาได้สักสองกระดาน กงจู่ตัวน้อยก็จัดแจงวางหมากตัวสุดท้ายก่อนจะย่นตัวไปข้างหลังราวกับว่าพอแล้วกับวันนี้ สี่พระพักตร์สบาย ๆ ราวกับไม่ได้มีเรื่องใหญ่อะไรเกิดขึ้น ทั้งที่พระองค์กำลังจะไปเจรจากับผู้ครองสองอาณาจักรทรงอำนาจแท้ ๆ ไปทรงขานมองดวงพักตร์เยาว์วัยด้วยสายตาที่อ่อนลงมาก อย่างไรก็ตามแล้วหลายส่วนในตัวกงจู่ก็ยังเป็นเพียงเด็กน้อยคนหนึ่งเท่านั้น... การที่นางจะต้องไปเผชิญกับสถานการณ์ทั้งหลายนั้นไม่ว่าอย่างไรก็น่าสงสารอยู่ดี

“อย่าทรงประมาท” คำเตือนเรียบ ๆ ดังมาจากปากของคนที่ไม่นิยมพุดนัย

“...” มิสฉินเอียงคอมองคนที่เตือนด้วยสายตาหยั่งรู้
บางอย่าง

ไปหรงซานเป็นชายที่ฉลาดในแบบของคนที่ผ่านมาโลกมา
เยอะเห็นโลกและผู้คนมากมาย สิ่งที่เขาเตือนนั้นมักจะไม่ใช่เรื่องไร
สาระแน่นอน เธอเป็นคนที่เชื่อมั่นในตัวเองสูงแต่ไม่ใช่คนที่จะ
ประมาทในการใช้ชีวิตเสียเท่าไร เพราะฉะนั้นหากเขาเตือนเธอก็
จะฟัง

“ท่านไป” มิสฉินเอ่ยอย่างใจเย็น

“หากท่านคิดจะบอกอะไรแล้วก็จะพูดออกมาเถอะ อย่า
เสียเวลาทำตัวให้เป็นปริศนาแก่ผมนักเลย ข้าไม่ได้มีเวลามาเล่น
เดาใจ”

“...”

คำพูดนั้นทำให้ชายหนุ่มยกยิ้มขึ้นมา ใบหน้าหล่อเหลา
ของเขาดูน่ามองขึ้นเมื่อฉินด้วยรอยยิ้ม ไปหรงซานมองไปที่งู
ที่เขาชื่นชอบใจนางมาตลอดด้วยสีหน้ามั่นใจนั้น เขาหวังที่งูตัว
น้อยกำลังจะต้องไปเจอกับคนที่ยิ่งใหญ่และเจ้าเล่ห์พวกนั้นก็จริง
แต่เขาเชื่อใจนางมากกว่า

เขาเชื่อว่าไม่มีทางที่หยางเยว่ซือกงจู่จะพลาดท่า นั่น
ทำให้แม้ว่าจะหวังเพียงใดแต่เขาก็จะไม่เอื่อยอะไรที่จะทำลาย
ความมั่นใจของเด็กน้อยออกไปแน่นอน จอมยุทธ์หนุ่มไหวไหล
เป็นเชิงปฏิเสธก่อนจะหัวเราะเบา ๆ

“ไม่ต้องเดาใจข้า ข้าเตือนเพราะเป็นห่วงเท่านั้น” ไป
 หรงซานเอ๋ย “พูดไปตามประสาผู้ชายปากเบาไม่ช่างเอาใจก็
 เท่านั้น”

...ผู้ชายปากเบาไม่ช่างเอาใจ?...

มิสฉินเล็กคิ้วเล็ก ๆ ดูเหมือนว่าไปหรงซานจะมีอะไรที่
 คงจะเคืองเธออยู่เลยพูดคำนั้นออกมา แต่เธอเดาไม่ถูกว่าเขา
 กำลังโกรธเคืองเธอเรื่องใดจริง ๆ มิสฉินโคลงศีรษะไปมาก่อนจะ
 ยกยืมอีกครั้งเธอไม่ชอบเสียเวลากับอะไรที่ต้องคาดเดา หาก
 สงสัยเธอจะถามหากไม่ได้คำตอบก็จะเลิกสงสัยได้โดยง่าย และ
 ครั้งนี้ก็เช่นกัน

“ถ้าอย่างนั้นก็แล้วไป” กงจู่ดับบทเพียงเท่านั้นก่อนจะ
 ลุกขึ้น

“กงจู่” เสียงของจอมยุทธ์หนุ่มดังขึ้นอีกครั้ง “แค่อย่า
 ประมาทเท่านั้น...”

“หยางเยว่ซือกงจู่เสด็จ”

เสียงประกาศดังขึ้น ทำให้แขกเหรื่อจากสองแผ่นดินที่
 นั่งรออยู่ในห้องรับรองหันไปให้ความสนใจทันที ม่านบริเวณทาง
 เดินค่อยแหวกออก ก่อนจะเผยให้เห็นร่างโปร่งบางของเด็กหญิง
 ตัวน้อยในฉลองพระองค์สีดำสนิทปกลายพยัคฆ์อันเป็น
 สัญลักษณ์ของราชสกุลหยางกำลังย่างก้าวเข้ามา พระพักตร์ของ

กงจู้ตัวน้อยงามหยดย้อยประดุจภาพวาดของจิตรกรฝีมือดี ผิวขาวราวกับหยกที่พันเสื้อผ้าอาภรณ์มานั้นทำให้คนที่ได้เห็นนางต่างก็ยากที่จะละสายตาไปได้...

...ดงามสมกับเป็นธิดาของหยางจิ้นเฉา...

คนที่ได้เห็นกงจู้ตัวน้อยครั้งแรกอย่างองค์ฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินนั้นเพิ่งพิศเด็กน้อยด้วยสายพระเนตรสนอกสนใจทันที เด็กน้อยที่มีข่าวลือถึงความร้ายกาจและความเก่งกาจมากมาย ไม่ว่าจะเป็นข่าวลือเหล่านั้นก็ดูไม่เข้ากับรูปร่างหน้าตาอ่อนหวานอรชรนั้นเลยแม้แต่น้อย หากแต่ความรู้สึกกดดันไม่น้อยที่แผ่ออกมาจากตัวของนางนั้นก็ไม่ใช่เรื่องโกหกแต่อย่างใด...

...หรือจะเป็นเพราะเสื้อคลุมของหยางจิ้นเฉา...

องค์ฮ่องเต้ได้แต่ถอนหายใจไปอย่างนั้น เพราะในตอนนั้นไม่ว่าอย่างไรภาพลักษณ์ของกงจู้ก็ดูจะเป็นกงจู้ตัวน้อยคนเดิมที่เขาเคยพบในตอนนางยังเยาว์วัยอยู่ดี... สำหรับหวางเย่แห่งเฉียนฉินที่เคยพบกับกงจู้มาก่อนแล้วนั้น ไม่นับว่าแปลกใจนักกับความกดดันที่แผ่ออกมา นางยังคงไม่ใช่ฮ่องเต้เยาว์เออร์คนเดิมของเขาอยู่ดี แต่ก็ยังน้อยเพราะบรรยากาศและความกดดันในตอนนี้นี้ที่แผ่ออกมาก็ยังนับว่าไม่มากเท่าที่เขาเคยเจอด้วยซ้ำ...

“ถวายพระพรองค์ฮ่องเต้” เสียงกังวานถวายพระพรดังขึ้นพร้อมกับการย่อกายลงอย่างอ่อนน้อม

“ต้องขอภัยในความไม่สะดวกของพระองค์ เพราะทางเฉียนฉินไม่ได้แจ้งมาก่อนว่าจะเสด็จ ทางด้าซีจึงไม่สามารถจัดการต้อนรับอย่างสมพระเกียรติได้ทัน”

คำกล่าวนั้นจริงเพียงครั้งเดียวเท่านั้นเพราะหากเป็นการแจ้งมาก่อนเธอก็ให้เกียรติเพียงเท่านี้ยู่ดี เธอไม่ได้ถือว่าการที่เขาน้องฮ่องเต้จากแผ่นดินใหญ่นั้นจะแตกต่างกับเธอหรือองค์ที่จื่อแห่งลู่ซุนแต่อย่างไร เขายังใหญ่ก็จริงแต่ก็ใหญ่ในที่ของเขาไม่เกี่ยวกับเธอ เหมือนประธานบริษัทชุดเจาะน้ำมันก็คงจะไม่ได้ใหญ่ในสหกรณ์ผู้ค้าผลไม้ นั่นแหละ ไม่เกี่ยวโดยตรงจึงไม่จำเป็นต้องให้ความสนใจมากนัก

“ไม่ต้องลำบากไปหรอก เจ้าเป็นธิดาของหยางจินเฉ่า ทำให้เหมือนต้อนรับญาติพี่น้องก็เพียงพอแล้ว”

องค์ฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินตรัสอย่างพระทัยดี พระองค์ตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่ถือสาอะไรก็ตามกับสิ่งที่เด็กน้อยที่เพิ่งจะเริ่มปกครองแผ่นดินได้ไม่นานทำลงไป ทั้งมารยาทและการทรงงานนั้นไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีทางที่ก่งจู่อายุเพียงเท่านี้จะทำได้ดีอยู่แล้ว พระองค์ก็ไม่ได้คาดหวังให้ก่งจู่ตัวน้อยทำได้ดีในการทำงานต้อนรับครั้งแรก

เด็กน้อยที่พระองค์เคยคิดว่ายังเด็กนั้นบัดนี้ก็นับว่าโตขึ้นมากทีเดียว ดวงพักตร์งดงามอ่อนหวานกับกิริยาท่าทางอ่อนโยนเรียบร้อยนั้นทำให้ทั้งชาวลือและเรื่องที่แม้แต่โอรสของ

พระองค์เองยังยืนยันนั้นดูเป็นเรื่องไม่จริงขึ้นมาทันทีเมื่อได้เห็นนางกับตา

...เด็กคนนี้นะหรือจะทำเรื่องเหล่านั้นลง...

ถึงจะมีความเชื่ออย่างนั้นแต่ด้วยเห็นสตรีที่แปลกคนมา มากจึงไม่ทำให้องค์ฮ่องเต้วางพระทัยได้มากนัก แต่พระองค์ก็ตั้งพระทัยที่จะค่อย ๆ พิจารณาไปก่อน ไม่รีบตัดสินพระทัยให้มากเกินไปนัก...

“เป็นพระกรุณายัง” กงจู้ค้อมกายลงก่อนจะประทับนั่งลงอย่างเรียบร้อย

บรรยากาศความตึงเครียดระหว่างสองแผ่นดินที่ไม่ได้พูดกันเลยตั้งแต่ก่อนเธอจะเข้ามานั้นเป็นไปตามที่เธอคาดเอาไว้ ไม่มีผิด การที่เธอจัดฉากไปว่าเธอให้เกียรติกับอีกแผ่นดินหนึ่งมากกว่านั้นทำให้ทั้งสองฝั่งต่างก็เคลือบแคลงในกันและกันอย่างที่คิด นอกจากเรื่องผลประโยชน์ที่จะได้ต่อจากนี้แล้ว ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการที่สองแผ่นดินนี้ไม่ถูกกันแล้ว ย่อมดีกว่าทั้งสองแผ่นดินร่วมมือกันแน่นอน

...ขึ้นปล่อยให้สองแผ่นดินร่วมมือกันฮุบต้าซีก็แยกันพอดินะสิ...

องค์ฮ่องเต้... มิสจินหันไปมององค์ฮ่องเต้ที่ปกครองเขียนฉินด้วยความสนใจ เธอไม่เคยพบกษัตริย์ที่เป็นกษัตริย์ตัวจริง ๆ มาก่อนในชีวิตจึงรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาเล็กน้อยอย่างบอกไม่ถูก ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะมาดเท่ ๆ หรือว่าเป็นเพราะบาร์มีบาง

อย่างที่แผ่ออกมาจากตัวพระองค์ ไม่ก็ผ้าคลุมสีทองของพระองค์ แต่บางอย่างที่ว่ามันก็ทำให้เธอพอจะเข้าใจถึงความสูงส่งของสายเลือดชาติยาได้ แต่ก็แค่เข้าใจ ไม่นับรวมไปถึงการให้ความเคารพแต่อย่างไร

“อย่าได้เกรงใจข้านักเลย” องค์ฮ่องเต้แสดงออกถึงท่าทางเอ็นดูเล็กน้อยอย่างปิดไม่มิด

อย่างไรเสียกงจู้น้อยก็เป็นธิดาของสหายของพระองค์ไม่ว่านางจะทำตัวขาด ๆ เกิน ๆ อย่างไรพระองค์ก็ไม่อยากถือสาหาความนางมากนักอยู่ดี อีกอย่างสำหรับคนที่เห็นนางเป็นลูกหลานแล้ว การที่เห็นหลานสาวตัวน้อยโตขึ้นมาจนสามารถสวมเสื้อคลุมของบิดาได้นั้นมันช่างน่าดีใจไม่ต่างกับได้เห็นโอรสตัวเองขึ้นครองเสียเท่าไร...

“น่าเสียดายที่พี่ชายและเสด็จพ่อของเจ้าไม่ได้มาเห็นเจ้าสวมเสื้อคลุมนี้...”

องค์ฮ่องเต้เปรยขึ้นด้วยความเสียดายอย่างจริงใจเพราะพระองค์เพิ่งจะไปเคารพสุสานบรรพบุรุษมา จึงทำให้อดคิดไม่ได้ว่าหากหยางจิ้นเฉายังอยู่แล้วได้เห็นว่าธิดาคนโปรดของตัวเองได้สวมเสื้อคลุมนี้จะรู้สึกอย่างไร...

“...”

ท่าทางอย่างนั้นขององค์ฮ่องเต้จากเฉียนฉินยอมทำให้บรรยากาศจากฝั่งลู่ซุนตึงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะเสนาบดีหงจิ่วชาที่คิดว่าตัวเองกำลังจะเสียเปรียบในหลายเรื่องแล้วด้วย

หลังจากได้เจรจากับเถียนเจิ้งซือแล้วเรื่องการต้องเป็นทองแผ่นเดียวกันนั้นแทบจะตัดไปได้เลย ไม่มีทางที่ราชเลขาจะยอมให้สตรีที่รักมาอยู่ในมือของเขาเป็นอันขาด

แล้วไหนจะเรื่องที่กงจู่รีบเสด็จออกไปรับเถียนฉินในขณะที่กำลังสนทนากับองค์ไท่จื่ออีก

...หรือว่าตั้งใจจะอยู่กับเถียนฉินตั้งแต่แรกแล้ว...

ความเครียดซึ่งจากเสนาบดีนั้นคนที่นั่งอยู่ใกล้อย่างเซวียไท่จื่อย่อมรับรู้ได้เป็นอย่างดี หากแต่พระองค์เลือกจะมองข้ามมันไปเสียก่อน เพราะอีกไม่นานอำนาจของเสนาบดีคนนี้ก็ทั้งหมดไปอย่างที่กงจู่ได้รับปากเอาไว้

แม้ว่ากงจู่จะทำแค่รับปากว่าหลังจากการเจรจาลี้ครั้งนี้ อำนาจภายในลู่ซุนจะไม่ตกเป็นของหงจิ่วซาอีกต่อไป แต่พระองค์ก็ไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นอย่างไรต่อเช่นกัน เขาทำได้เพียงแค่เชื่อใจเท่านั้น ความอ่อนวามในพระหัตถ์ของพระองค์ที่ได้สัมผัสกับกงจู่ก็ยังอยู่ การจับมือที่พระองค์ตรัสว่าเป็นการทำสัญญาว่าจะรักษาคำพูดก่อนที่พระองค์จะเสด็จตัวปลิวหายออกไปนั้นยังคงตราตรึงอยู่สำหรับไท่จื่อ

“ข้าสัญญาว่าหงจิ่วซาจะไม่มีอำนาจในลู่ซุนอีกต่อไป”

กงจู่ตัวน้อยให้คำมั่นในขณะที่กุมพระหัตถ์ของพระองค์เอาไว้แน่น พระองค์ที่ไม่เคยแตะต้องสตรีมาก่อนนั้นก็อดไม่ได้ที่จะหายใจไม่ทั่วท้องเมื่อได้รับการสัมผัสเช่นนี้

แต่ถึงอย่างนั้นพระองค์ก็กระชับมือของนางกลับไปแน่น
เช่นกันด้วยเชื่อว่าเป็นการทำสัญญาแบบคำซี...

“ข้าเชื่อกงจู...”

แม้จะไม่มีอะไรมายืนยันให้พระองค์เชื่อก็ตามแต่
พระองค์ก็จะยืนยันที่จะเชื่อกงจูอยู่ดี เพราะสำหรับพระองค์แล้ว
คงไม่มีอะไรจะเลวร้ายไปกว่าหงจิวยากอีกแล้วในโลกนี้... อีกอย่าง
กงจูก็เป็นผู้ที่รอดพ้นจากเหล่าขุนนางและเสนาบดีซี้ฉ้อมาได้
หากไม่ใช่กงจูแล้วจะเป็นใครกันที่ช่วยพระองค์ได้อีก องค์ชายตัว
น้อยกำพระหัตถ์แน่นก่อนจะซ้อนพระเนตรมองกงจูที่นิ่งอยู่ไม่
ไกลอีกครั้ง พระพักตร์ของนางแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อยเท่าที่
พระองค์สังเกตได้... มันดูเหมือนว่านางจะไม่พอใจเท่าไร?

“ถ้าหากว่าเสด็จพ่อและท่านพี่ยังอยู่ หม่อมฉันคงไม่ต้อง
สวมเสื้อคลุมนี้หรอกเพคะ...”

คำกล่าวนั้นเต็มไปด้วยความเป็นมาอย่างไม่มีปิดบัง กงจู
ตัวน้อยทอดพระเนตรมองพื้นเบื้องล่างมากกว่าจะสบตากับคน
อื่นในยามนี้ ดวงพักตร์งดงามที่หม่นลงนั้นทำให้แยกจากทั้งสอง
แผ่นดินเริ่มใจเสียไม่น้อย องค์ฮ่องเต้นั้นยังทรงห่วงเรื่องความ
สะเทือนใจของคนที่พระองค์นับเป็นหลานสาวอยู่ หากแต่องค์
ไท่จื่อ นั้นกำลังห่วงเรื่องอื่นมากกว่า...

เซวี่ยไท่จื่อเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าพระองค์กำลังกังวล
เรื่องอะไรอยู่ แต่ว่าสิ่งที่ร้องเตือนพระองค์ขึ้นมาในใจนั้นพระองค์

ไม่อาจมองข้ามได้เลย สัญชาตญาณที่กำลังร้องว่าสถานการณ์นี้อันตรายนั้น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่อาจมองข้ามได้จริง ๆ

กงจูเอยพระพักตร์ขึ้นก่อนจะโบกพระหัตถ์ให้เหล่าเตียนยกสำหรับเข้ามาโดยไม่แสดงออกอะไรมากไปกว่าสีพระพักตร์ที่เย็นชาขึ้นเท่านั้น

“เชิญดื่มชาก่อนเพคะ” กงจูจัดแจงรับรองทั้งสองแผ่นดินอย่างที่ควรเป็น ด้วยบรรยากาศที่ยังคงตึงเครียด

ฉิงชงหยวนมองคนตัวเล็กที่สั่งการให้สำหรับของนางกำนัลเข้ามาด้วยสายตาหยั่งรู้ เขารู้ดีว่าประโยคที่นางพูดเมื่อครูนั่นเป็นไปด้วยไม่พอใจในเจียนฉินนัก พี่ชายทั้งสองของนางสิ้นไปก็เพราะช่วยเจียนฉินรบกับศัตรู ไหนจะเสด็จพ่อของนางอีก... อาจจะเพราะเรื่องนี้ทำให้น้องน้อยที่เคยน่ารักเปลี่ยนไป

ฉินชงหยวนมองกงจูตัวน้อยด้วยความเคลือบแคลง น้องเยวเออร์ของเขาเป็นเด็กที่มองโลกในแง่ดีมาตลอด ต้องมีใครสักคนเอาความคิดว่าการที่ทุกคนในครอบครัวตายไปนั้นเป็นความผิดของเจียนฉินใส่หัวของนางแน่นอน และใครคนนั้นก็คงจะไม่พ้นที่จะเป็นคนที่ได้ชื่อว่าเป็นหัวสมองของด้าซืออย่างเถียนเจิ้งชื่อเป็นแน่

สายตามาดร้ายจากองค์ชายแปดแห่งด้าซีที่พุ่งตรงมาที่ขุนนางหนุ่มนั้นไม่ได้ทำให้เขากระทบทกระเทือนแต่อย่างใด เขาจำเป็นต้องรับไปว่าเป็นคนชักใยกงจูอยู่แล้ว ไม่ว่าจะจากฝั่งของเจียนฉินหรือลูซุนก็ตาม จนกว่ากงจูจะทรงแสดงตัวออกมา...

“ต้าซือรับรองทั้งสองแผ่นดินอย่างเรียบง่ายให้เหมือน
คุยกับญาติเชื้อตามพระประสงค์ขององค์หยางจิ้นเฉาที่มักสอน
เสมอว่าอย่างไรเสียทั้งราชสกุลฉิน หยาง และเขวียก้นบเป็นมิตร
ที่ดีต่อกันมานาน...”

การเริ่มต้นคำพูดนั้นทำให้กาน้ำชาและจอกสุราชั้นดีที่ดู
เรียบง่ายแต่งดงามตามแบบฉบับศิลปะของต้าซิดูมีค่าขึ้นมาก
แน่นอนว่ามีสฉินไม่ได้ตั้งใจทำเพราะคำตรัสจากองค์ฮ่องเต้องค์
ก่อนแน่นอนอยู่แล้ว

ก็บอกแล้วว่าไม่ได้ชอบการปกครองแบบเก่า เพียงแต่
มันเป็นข้ออ้างสวยหรูที่จะทำให้ต้าซีประหยัดงบประมาณไม่ต้องต้อนรับ
อย่างยิ่งใหญ่สมเกียรติจนต้องสิ้นเปลืองไปกับอะไรที่ไม่เข้าท่าก็
เท่านั้น...

คำสนทนาที่เริ่มต้นด้วยการไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบของ
บ้านเมืองนั้นเป็นไปตามมารยาทและแน่นอนว่ามารยาทนั้นย่อม
ไม่มีความจริงแฝงเสียเท่าไร ฉินฉินไม่ตอบเรื่องขุนนางซี้ฉ้อ ลู่
ซุนไม่ตอบเรื่องอาหารขาดแคลน ต่างฝ่ายต่างเก็บงำปัญหาของ
ตัวเองเอาไว้เหมือนโครงกระดูกในตู้ทั้งนั้น

“ว่าแต่เยว่ซือหลานรัก เจ้าปกครองต้าซีอย่างนี้มีเรื่อง
อะไรให้ลำบากใจหรือไม่” องค์ฮ่องเต้แห่งฉินฉินเลือกคำถาม
ได้ฉลาดและเก็บมาดความเมตตาไว้ได้อย่างเต็มเปี่ยมตามที่คาด

“เรื่องลำบากใจหรือเพคะ...” กงจู่ตัวน้อยเอ่ยรับ “ไม่มี
เพคะ”

คำตอบตบหนั้นถือว่าเกินคาดสำหรับทุกฝ่ายที่เตรียมพร้อมจะให้ความช่วยเหลือ แต่ไม่เกินไปจากที่เหล่ากงกราชเลขาและแม่ทัพหนุ่มคาดเอาไว้นัก ต้องเริ่มจากการปิดประตูการแทรกแซงทั้งหมดก่อน นับเป็นข้อแรกที่กงจู้ตัดสินใจจะทำ...

“คนพวกนั้นต้องถามข้าแน่ว่าลำบากตรงไหนหรือไม่ที่ต้องปกครองต้าซี”

คำกล่าวของกงจู้แน่นเต็มไปด้วยน้ำเสียงประชดประชันอย่างไม่มีปิดบัง ในขณะที่พวกเขากำลังนั่งอยู่ในห้องหนังสือ พระพักตร์งดงามของกงจู้ฉายแววเย็นชาอย่างกับว่านางกำลังกล่าวถึงเรื่องธรรมดาทั่วไปเท่านั้น ทั้งที่พวกเขากำลังประชุมกันในเรื่องการรับมือต่อคนที่มาหวังผลประโยชน์จากต้าซี...

“...กงจู้จะทรงรับสั่งถึงเรื่องใดบ้างพะย่ะค่ะ” เติ้งกงงเอ่ยถามไปเพื่อจะได้ช่วยกงจู้กำหนดขอบเขตว่าพูดแค่ไหนจะเหมาะสมอย่างที่เคยทำ

“บอกไปว่าไม่มี” กงจู้ตรัสด้วยน้ำเสียงนิ่ง ๆ หากแต่ดวงพักตร์นั้นกลับฉายแววสนุกสนานขึ้นมาไม่น้อย...

“ไม่มีอย่างนั้นหรือพะย่ะค่ะ? กระหม่อมเกรงว่ามันจะดูเท็จไปสักนิด ไม่มีแผ่นดินไหนที่ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว...” เถียนเจิ้งซื้อเอ่ยค้าน “อย่างไรกงจู้ลองดำริถึงปัญหาเล็ก ๆ น่าจะเหมาะสมกว่า...”

“ฮึ่ม” กงจู้ส่งเสียงคล้ายไม่พอใจ

“บอกไปอย่างนี้ก็ดีแล้ว... ข้าไม่ได้หมายความว่าข้าซีไม่มีปัญหา แต่คำตอบที่แท้จริงก็คือต่อให้มีปัญหาก็ก็น่าจะเป็นที่เฉียนฉินกับลู่อุนจะต้องรู้ต่างหาก...”

“เจ้าเป็นเพียงสตรีตัวคนเดียว อีกทั้งยังเด็กจะปกครองข้าซีอยู่ได้ก็แค่ช่วงนี้ ต่อไปอาจจะมีอันตราย...”

“ไม่มีเพคะ” หยางเยว่ซือกงจู๋เอ๋ยต์ดับทันทันทีอีกครั้งอย่างไม่มีความเกรงใจ

เหล่ากงกงและคนสนิทเบื้องซ้ายและเบื้องขวาของกงจู๋นั้นพร้อมใจกันก้มหน้าลงทันที ด้วยไม่อยากจะหลุดสีหน้าของตนออกไปจนเป็นการเสียมารยาทกับอีกฝ่าย เพราะแค่กงจู๋ดับทอย่างนั้นก็นับว่าทรงเสียมารยาทมากพอแล้ว... การตัดคำนั้นย่อมสร้างความทั้งตกใจและประหลาดใจให้กับทั้งสองฝ่ายที่เหลืออยู่แล้ว และนั่นรวมถึงความไม่พอใจเล็ก ๆ ที่ออกมาจากสีหน้าของเหล่าข้าราชการที่ตามเสด็จมาจากแผ่นดินทั้งสองด้วย บรรยาอากาศที่เคยผ่อนคลายลงบัดนี้กลับมาตึงเครียดอีกรอบทันที...

“จะไม่มีได้อย่างไรพะย่ะค่ะกงจู๋ แผ่นดินนั้นไม่อาจครองด้วยสตรีเพียงผู้เดียว...”

เสนาบดีหญิงฉวยเอาโอกาสที่กงจู๋ดับทฮ้องออกมาเป็นข้อได้เปรียบทันที การที่กงจู๋ตรัสขึ้นมาเพื่อดับทเฉียนฉินนั้นย่อมเป็นสัญญาณที่ดีสำหรับลู่อุนที่จะใช้ช่องนี้ในการเข้าใกล้ซีต้าซี

มากขึ้น ท่าทางว่ากงจู่จะได้รับการสั่งมาจากเถียนเจิ้งชื่อ่ว่าให้ตัด
บทเฉียนฉินแล้วด้วย แม้ว่าเขาจะไม่รู้ว่าเถียนเจิ้งชื่อคิดอย่างไร
กับลู่ซุนก็ตาม แต่ถ้าลองเสี่ยงคว้าโอกาสตอนนี้เอาไว้ก่อนก็ไม่แน่ว่า
กงจู่ที่ไม่เตรียมตัวมาเพื่อต่อต้านลู่ซุนก็อาจจะตกตามแผนได้...

“ไม่มีหอรอกท่านเสนาบดีหิง” กงจู่แยมสรवलออกมา
ทันทีโดยไม่แม้แต่หยุดคิด

“ก็รายล้อมต้าซิ่นนั้นมีเพียงเฉียนฉินกับลู่ซุนเท่านั้น
หากว่ามีอันตรายก็คงจะต้องมาจากไม่เฉียนฉินก็ลู่ซุน...”

บรรยากาศความกดดันที่แผ่ออกมาจากตัวของกงจู่
สร้างความตึงเครียดได้มากกว่าประโยคทั้งหมดที่กล่าวมา สาย
พระเนตรของกงจู่ที่ควรจะมีประกายหรือกริ่งเกรงต่อบุรุษที่มากด้วย
อำนาจทั้งสอง บัดนี้กลับฉายแววแข็งกร้าวออกมาอย่างชัดเจน
ภาพของกงจู่ที่เปลี่ยนไปราวกับพลิกฝ่ามือทำให้บรรยากาศ
ทั้งห้องรับรองเปลี่ยนไปโดยไม่ทันตั้งตัว

“หรือว่ามีใครในที่นี้กำลังคิดร้ายกับต้าซิ่น”

เพียงเท่านั้นจากการรับรองในหมู่เครือญาติก็ผันกลับมา
เป็นการเจรจาในกระดานการเมืองทันที อำนาจที่เสนาบดีหิงจิ
วชาเคยมั่นใจว่าอยู่ในมือของเถียนเจิ้งชื่อบัดนี้ชัดเจนแล้วว่าอยู่ใน
มือใคร ชัดเจนภายในประโยคเดียวเลยด้วย... ความโล่งชื่อที่เขาได้
เห็นเมื่อเช้านั้นเป็นเพียงภาพลวงตาเท่านั้น รวมถึงการแก่งแย่ง
สมอ้างของเถียนเจิ้งชื่อด้วยความตกใจทำให้แปรเป็นอารมณ์
โกรธได้โดยง่าย

...ร้ายนัก...

หงจิวซาสะบัดสายตาไปทางราชเลขาที่นั่งอยู่เบื้องซ้ายของกงจู่ด้วยความอาฆาตตันที ในตอนนี้ชัดเจนแล้วว่าเรื่องนั้นเป็นเพียงการโกหกพกลมเท่านั้น เถียนเจิ้งซื้อที่ได้รับสายตาอาฆาตก็หันกลับไปมองที่มาของสายตานั้นก่อนจะเลือกเดินไป เพราะเขารู้ดีอยู่แล้วว่าต้องเกิดขึ้น

...รู้ตอนนี้ก็สายไปแล้ว...

ไม่ว่าจะช่องเต้หรือหงจิวซารู้ตอนนี้ว่ากงจู่ของเขานั้นไม่ใช่สตรีหัวอ่อนตอนนี้ก็สายไปแล้ว กงจู่ที่ทำเช่นนั้นเพื่อให้ทั้งคู่ประมาทและคิดเอาเองว่าสามารถมาจัดการกับกงจู่ที่อ่อนแอได้ด้วยการเจรจาเอาเฉพาะหน้า ก็อาจจะเป็นไปได้อยู่หากกงจู่ของเขาเป็นเพียงสตรีหัวอ่อนที่คุ้มกันใจในตัวเองเท่านั้น...

...แต่กงจู่จะเป็นทั้งสตรีที่ฉลาดและเตรียมตัวมาพร้อมทีเดียวเสีย...

“ใครกันจะคิดร้ายต่อเยว่เออร์ เสด็จพ่อตรัสเช่นนั้นเพียงเพราะห่วงน้องเท่านั้น”

ฉินชงหยวนที่เจ็บมานานเอย่ขึ้นทันทีเมื่อเห็นว่สถานการณ์เริ่มจะตึงเครียดขึ้นจากคำพูดของเด็กหญิงตัวน้อยองค์ชายเล็กแห่งเฉียนฉินมองไปทางคนที่ทำให้บรรยากาศเปลี่ยนอย่างไม่ปิดบัง มันยากจะเชื่อว่าน้องน้อยของเขาเปลี่ยนไป แต่มันยากกว่าที่จะเชื่อว่าภาพตรงหน้านั้นเกิดจากการที่นางโดนใครบางคนครอบงำเช่นกันเพราะมันไม่ใช่เช่นนั้นเลย ทุกคำ

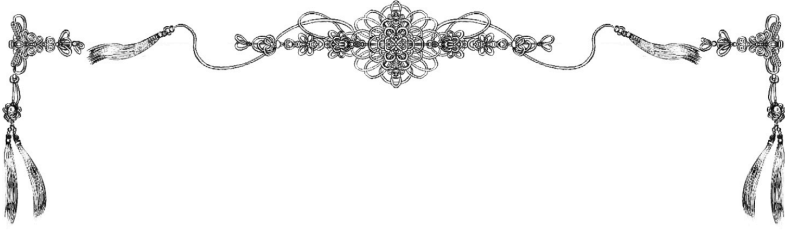
พูดทุกการกระทำที่เปลี่ยนไปนั้นมาจากตัวนางเองทั้งสิ้น ไม่มีการ
ส่งสัญญาณ ไม่มีแม้แต่การหยุดคิดนี่เป็นความจริงของนาง ตัวจริง
ของหยางเยว่ซือ...

“หม่อมฉันก็ไม่คิดว่าต้าซือจะมีอันตรายใด ๆ เช่นกัน
เพคะ...”

กงจูน้อยแยมสรวลกว้างหากแต่สายพระเนตรของ
พระองค์นั้นไม่ได้ฉายแววเป็นมิตรดังคำพูดเลยสักนิด ท่าทาง
ประทับนั่งที่สง่างาม แววตาแข็งกร้าว อีกทั้งกลืนอายุความ
อันตรายที่ค่อย ๆ เผยออกมานั้นทำให้ผู้นำทั้งสองดินแดนใหญ่ที่
คิดจะมาเสนอความช่วยเหลือและขยายอำนาจในต้าซือราวกับผึ้ง
กินน้ำหวานจากดอกเหมยฮวาได้รู้ถึงความบางอย่างที่กำลังเกิด
ขึ้น...

...ว่านี่ไม่ใช่เหมยฮวาแต่เป็นใยแมงมุมต่างหาก...

ตอนที่ ๔๓

อำนาจของเมืองกันชน

...เมืองกันชน เป็นเมืองที่เสียเปรียบที่สุดทางการ
เจรจาสงคราม...

แต่ว่าได้เปรียบที่สุดในทางภูมิศาสตร์ จริงอยู่ที่การเป็น
เมืองกันชนนั้นจำเป็นจะต้องอิงกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่เช่นนั้นก็
เสี่ยงที่จะโดนทั้งสองฝ่ายโจมตีพร้อมกัน แต่นั่นมันเป็นความเชื่อ
ของคนสมัยโบราณ (ซึ่งก็คือสมัยปัจจุบันที่เรอนั่งอยู่) แต่ไม่ใช่ชุด
ความคิดของคนในยุคของเธอที่มองว่ายิ่งเป็นตัวกลางยิ่งได้
เปรียบต่างหาก...

“หม่อมฉันก็ไม่คิดว่าตัวซีจะมีอันตรายใด ๆ เช่นกัน
เพคะ...”

รอยยิ้มของกงจูในยามนี้นั้นเต็มไปด้วยแววมาร้ายอย่างปิดไม่มิด ภาพลักษณ์อันงดงามอ่อนหวานที่เคยมีนั้นถูกโยนทิ้งไปพร้อมกับหน้ากากเสแสร้งอ่อนแอทันทีเช่นกัน ไม่มีอะไรจะต้องระวังหรือรอทำที่อีกต่อไปในเมื่อมาอยู่กันพร้อมหน้าแล้ว ทั้งสองแผ่นดินก็ราวฉนวนกันแล้ว ด้าซิกี้แข็งแกร่งมากพอแล้วจะรออะไรอีก...

...สงครามเริ่มได้!!!!...

“การปกครองที่มีเพียงสตรีคนเดียวนั้นย่อมทำให้แผ่นดินตกอยู่ในอันตราย” องค์ฮ่องเต้ตรัสเสียงเข้ม

เป็นไปอย่างที่ฉินซงหยวนทูลไว้รวมถึงเป็นไปตามข่าวลือทุกอย่าง หลานสาวตัวน้อยของพระองค์บัดนี้ไม่ใช่เพียงเด็กหญิงที่คอยวิ่งตามหลบหลังบิดาอีกต่อไปแล้ว หากแต่ความรู้สึกในใจขององค์ฮ่องเต้นั้นเต็มไปด้วยความเป็นห่วงมากกว่าจะโกรธเคือง เพราะอย่างไรแล้วพระองค์ก็มองกงจูน้อยเหมือนลูกเหมือนหลานโดยแท้มานาน... พระองค์ไม่อาจจะปล่อยให้เด็กน้อยที่จำเป็นต้องเข้มแข็งขึ้นมาเพียงเพราะไม่มีใครปกป้องอีกต่อไปให้ยืนหยัดอยู่คนเดียวได้

...โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลานี้...

เรื่องอำนาจของเฉียนฉินก็ส่วนหนึ่ง แต่เรื่องความปลอดภัยของด้าซิกี้ไม่ใช่เรื่องที่จะมองข้ามแต่อย่างใด ในตอนนี้ลู่ซุนไม่อยู่ในพวกของคนที่น่าไวใจเลยสักนิด หากไม่คิดจะรวบเอาด้าซีเข้าเป็นพวก การที่มากองจูแต่เข้าพาไท่จื่อที่วัยไล่เลี่ยกันมา

พร้อมของกำนันนั้นก็คงจะไม่มีจุดประสงค์อื่นมากไปกว่านี้
แน่นอน

หยางเยว่ซื่อกงจู่อาจจะเก่งเรื่องราชกิจด้วยสายเลือด
และมีขุนนางคอยช่วยเหลือ แต่จะช่วยให้มากแค่ไหนกัน...กับกง
จู่คนหนึ่ง หากว่าปฏิเสธร้างลูซุนไปแบบไม่มีเหตุผลแล้วทางดำซี
โตนโถมตีขึ้นมาเล่า ลำพังทหารจำนวนน้อยนิดกับกงจู่เพียงองค์
เดียว...

“แผ่นดินจะตกอยู่ในอันตรายก็ต่อเมื่อคนเขลาขึ้นครอง
บัลลังก์เท่านั้นเพคะ”

น้ำเสียงเรื่อยเฉื่อยอีกทั้งสายตานิ่งเฉยนั้นแสดงออก
ราวกับว่านางไม่ใช่เด็กหญิงอายุสิบสี่อย่างไรวางนั้น ทั้งท่าทาง
การพูดและบรรยากาศที่อยู่รอบตัวกงจู่ นั้นราวกับว่าพวกเขา
กำลังสนทนากับคนที่ผ่านโลกมามากจนเข้าใจอะไรหลาย
อย่างแล้วอย่างนั้น ทั้งที่จริงแล้วนางก็ยังคือเด็กหญิงตัวน้อยเช่น
เดิม แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าในตอนนี้แม้จะเป็นเพียงเด็กหญิง
ตัวน้อยแต่กลับให้ความรู้สึกกดดันและทรงอำนาจไม่น้อยไปกว่า
องค์ฮ่องเต้ที่ประทับอยู่เลยสักนิด

“...กงจู่ทรงหมายความว่าอย่างไร” เสนาบดีหึงเอ๋ยขึ้น
ด้วยน้ำเสียงไม่สู้ดีนัก

ในตอนนี้เขาไม่สามารถวางใจในอะไรได้เลย เด็กผู้หญิง
คนนี้ไม่ใช่เด็กน้อยอ่อนแอหัวอ่อนอยู่ใต้การควบคุมของคนอื่น
อย่างที่เขาคิด และแน่นอนว่าแผนการทั้งหมดที่เขาเตรียมมานั้น

สูญเปล่า อย่าได้หวังให้กงจู่มาอภิเษกกับองค์ชายเลย ในตอนนี้
ทำอะไรให้องค์ไท่จื่อเขาไม่โดนกงจู่รังแกและกระทบต่อลู่อุนก็
นับว่ายากแล้ว เขาไม่รู้เสียด้วยว่ากงจู่กับไท่จื่อสนทนอะไรกัน...

“หมายความว่าไปแล้วท่านเสนาบดี” กงจู่ตัวสอ
กระตุกยิ้ม “ไม่ซับซ้อนเกินระดับปัญญาของเสนาบดีจะเข้าใจ”

คำตอบที่ราวกับลากเสนาบดีมาตบด้วยหลังมือกลาง
ห้องรับรองของกงจู่ นั้น ทำให้เสนาบดีหงวฉาหน้าเจื่อนไปไม่
น้อย มันไม่ใช่ความลับอะไรสำหรับเรื่องที่มีการปกครองในลู่อุนไม่
ได้เป็นขององค์ชายโดยสมบูรณ์ เป็นเรื่องที่ไม่ว่าใคร ๆ ก็รู้กัน
ด้วยซ้ำ กงจู่เลือกจะเมินสีหน้าอันโกรธเกรี้ยวของเสนาบดีหง
ก่อนจะหันกลับมาที่เขียนฉินอีกครั้ง

การเจรจาทั้งสองฝ่ายนั้นยากแค้นต้องคอยระวังว่าใครจะ
ยกดาบมาลอบแทงตอนไหนก็เท่านั้น หากมีแต่ระวังซ้ายก็จะ
โดนขวาแทง เพราะฉะนั้นทางที่ดีที่สุดก็ชิงแทงก่อนทั้งสองฝั่งเสีย
ความได้เปรียบของเมืองกันชนอยู่ตรงนี้เธออยู่ตรงกลางวงล้อม
ใช่!! และนั่นทำให้เธอจะเลือกแทงใครเมื่อไหร่ก็ย่อมได้ และใน
ครั้งนี้เธอเลือกถือดาบสองมือ...

“ฝ่าบาท หม่อมฉันก็เสียมารยาทไปมากที่ไม่ได้แจ้งเรื่อง
การขึ้นครองด้วยตนเอง เพราะช่วงนั้นเรื่องภายในต้าซีที่ต้อง
จัดการยังมากอยู่ อย่างไรก็ตามขออภัยฝ่าบาทจากใจทั้งที่ทรง
กรุณาต้าซีมาก”

คำขอภัยนั้นเป็นไปตามมารยาทอย่างแท้จริงไม่มีส่วนไหนในประโยคแม้แต่ครั้งคำที่แสดงออกว่ากงจู่เสียพระทัยเลย แม้แต่น้อย มีเพียงแต่ความเย็นชาและความขัดเคืองที่แฝงอยู่ในประโยคนั้นต่างหาก ‘ทรงกรุณา’ อย่างนั้นหรือ พ่อเธอตายไปเกือบเดือนแล้วมั้งเสด็จอาเพ็งจะโผล่หัว ไม่เรียกว่าผลประโยชน์ก็สะกดคำอื่นไม่ถูกแล้ว

“เรื่องนั้นเล็กน้อยนัก” องค์ฮ่องเต้เอ่ยทิ้งที่ไม่ได้รู้สึกดีนัก

“ที่จริงข้าคิดว่าเสนาบดีเงินจะส่งเจ้ามาที่เฉียนฉิน...”

เขากล่าวถึงเสนาบดีเงินที่เป็นคนของเฉียนฉินในต้าซีโดยไม่ทันได้คิดให้ถี่ถ้วนก่อน และนั่นก็ราวกับนักมวยกำลังลดการ์ดลงอย่างโรยารัสนั้น หากว่าไม่แทงตอนนี้ก็ไม่ว่าจะแทงตอนไหนแล้ว ไม่มีคำว่าเมตตาสำหรับการเจรจาเรื่องผลประโยชน์ เธอเป็นนักธุรกิจไม่ใช่สำนักสังคมสงเคราะห์ ต่อให้ต้องเชือดองค์ฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินกลางต้าซีเธอก็ทำ...

“อ่า... เรื่องนั้นท่านเสนาบดีเงินคงจะไม่สะดวกไปแจ้งฝ่าบาท” กงจู่เลือกที่จะตรัสความจริงออกไปทันที “เพราะหลังจากที่เขาสังหารหม่อมฉันไม่สำเร็จเขาก็...”

เหล่ากงกต่างก็หันมองหน้ากันด้วยความหวาดหวั่น เขารู้ดีว่าความจริงนั้นคืออะไรและพวกเขาเองก็ยังไม่แน่ใจว่าควรจะทำอะไรต่อไปดีหรือไม่ พวกเขาเคยทักท้วงกงจู่ในเรื่องนี้แล้ว แต่พระองค์เลือกตรัสว่า ‘รอดูสถานการณ์ก่อน’ ในเวลานั้นมัน

หมายถึงพูดได้ก็พูด พูดไม่ได้ก็ไม่จำเป็นต้องพูดเพราะการพูดออกไปนั้นก็ไม่ว่าอะไรกับการสร้างแผลใหญ่ให้กับเขียนฉินกับต้าซีเลยสักนิด

...จะแผลเล็กแผลใหญ่ก็แผล...

สำหรับเขียนเจิ้งซือแล้วเขาคิดว่ากงจู่จะต้องทรงตรัสออกไปแน่นอนเรื่องที่เสนาบดีฉินเป็นคนที่คิดจะยึดครองต้าซีเป็นของตัวเอง หนึ่งก็คือเพื่อให้เขียนฉินระวังตัวไม่ขยับเข้ามาใกล้ ไม่ทำตัวว่าสนิทสนมได้ง่ายเช่นเดิม สองก็คือเป็นการเตือนทั้งสองแผ่นดินว่าไม่ใช่ใครก็สามารถเข้ามายุ่มยามในต้าซีได้ ต่อให้ต้องเป็นแผลกับความสัมพันธ์แต่สำหรับกงจู่แล้วอย่างไรก็คุ้มค่ากว่าอยู่ดี

“...เยว่เอ๋อร์” ฉินชงหยวนเอ่ยเสียงเข้มด้วยรู้บางอย่างมาบ้าง “ระวังวาจาเจ้าหน่อย”

“สิ่งใดที่ต้องระวังหรือเพคะ...” กงจู่ตัวดีเซิดหน้าขึ้นอย่างคนเอาแต่ใจ “วาจาหม่อมฉันหรือคนของพระองค์กันแน่”

คำพูดนั้นราวกับฟ้าผ่าลงกลางวงทันที่ เป็นที่รู้กันว่าคนจากเขียนฉินที่ถูกส่งมานั้นได้ทำเรื่องไม่ดีเอาไว้กับต้าซีเป็นแน่นอน แม้ว่าจะไม่รู้ว่าจะเรื่องไหนก็ตามแต่เท่าที่พอจะอนุมานได้นั้นกงจู่ก็น่าจะจัดการไปเรียบร้อยแล้ว...

แม้ว่าจะล่วงเลยฤดูเหมันต์มาแล้วก็ตามแต่ตอนนี้บรรยากาศในห้องกลับเย็นยะเยือกจนน่าขนลุก นี่ไม่ใช่การเรียก

พบปะเพื่อสานสัมพันธ์แล้ว... นี่มันงานเชือดเฉือนฉีกสัญญา
สัมพันธ์ภาพชัด ๆ

“กล่าวถึงคนตายไปก็เหมือนกับปรักปรำ ถือว่าเป็น
น้ำใจเล็กน้อยจากตัวซี หม่อมฉันจะมาเป็นตาบอดบ้าใบ้ให้แล้ว
กัน...”

เพียงเท่านั้นความจริงและวิธีการจัดการกับคนของเฉียน
ฉินในตั๋วซีก็กระจ่างชัดแล้ว กงจู่สังหารเงาการปกครองของเฉียน
ฉินภายในตั๋วซีไปแล้ว บรรยายากาศที่เคยว่ามีดครีมนักกับมีดครีมนัก
ลงกว่าเดิมอีกมากโข ราชเลขาเฉียนกระตุกยิ้มเล็กน้อยเมื่อได้ยิน
เช่นนั้น

ไม่ผิดจากที่คาด ไม่ถึงหนึ่งก้านธูปกงจู่ก็ตัดสัมพันธ์แต่
เดิมที่เคยมีมาช้านานทั้งอย่างไรเยื่อใย และเขาให้เวลาอีกไม่เกิน
หนึ่งก้านธูปเลยเขาเชื่อว่ากงจู่จะจัดการสะสางหนี้ของทั้งสอง
แผ่นดินได้แน่นอน

“กงจู่ กระหม่อมขอทูลถามมิทราบว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น
หรือพะย่ะค่ะ?” เสนาบดีหึงจิ่วซาหรีตาลง

ในเวลานี้หากเขาไม่ถามก็ต้องนับว่าเสียการแน่ หยาง
เยว่ซือกงจู่แม้จะร้ายกาจเพียงใดก็ตามเขาก็ต้องเสี่ยงดูก่อน แม้
นกลี้น้อยโฉบบินออกจากกิ่งไม้ใหญ่อย่างเฉียนฉินแล้ว หากว่านาย
พรานอย่างเขาไม่ชิงยิงศรเสียตอนนี้ก็นับว่าไม่รู้วิธีเจรจาแล้ว...

“อย่าสอดจุมูกในเรื่องที่ไม่ควรยุ่งดีกว่าท่านเสนาบดีหงจิวงจิวง” คำเตือนจากฉินชงหยวนที่มักใจเย็นอยู่เสมอทำให้หงจิวงซาหรีตาลงด้วยรู้ทัน

“ขอภัยหวางเย่ กระหม่อมเพียงแต่ถามหยางเยว่ซื่อกงจู่ด้วยความเป็นห่วงใยในเรื่องการปกครองภายในเท่านั้น ไม่ได้ตั้งใจจะทำให้หวางเย่จากฉินฉินชุ่นเคืองใจ”

จากใบหน้าของเสนาบดีหงจิวงซาหรีที่ได้แสดงออกว่ารู้สึกผิดเลยสักนิด ก็เป็นจุดบ่งชี้เรื่องนิสัยที่ขึ้นชอบความท้าทายเป็นอย่างดี ยิ่งในฐานะที่เขาเป็นคนที่ปกครองลู่ซุ่นที่แท้จริงแล้วด้วยนั้นยังเป็นการทนายไฟออกมาเลยว่าในตอนนีลู่ซุ่นไม่ญาติดีกับฉินฉินอีกต่อไป แม้ว่าจะไม่ชอบวิธีการชักโยยอยู่ด้านหลังเด็กก็จริง แต่ในความกล้าหาญที่แม้แต่ต่อหน้าองค์ฮ่องเต้ก็ยังกล้าพูดออกมานั้นก็ไม่อาจจะดูเบาได้จริง ๆ

มีสฉินยกขาขึ้นจิบรอมุโหรสพใหญ่ทันที แต่พลันสายตาของเธอก็หันไปเห็นใบหน้าที่ราวกับจะร้องไห้ของเด็กน้อยที่นั่งอยู่เบื้องซ้ายตัวเองแทน สายตาขององค์ไท่จื่อฉินนั้นราวกับเด็กที่พ่อแม่บังคับให้มาดูม้าแข่งในสนามแล้วตัวเองอยากออกไปเล่นกับเพื่อนมากกว่าอย่างไรรอย่างนั้น...

...เจ้าต้องอดทนบ้างสิ...

“หากข้าจะซุ่นใจก็เป็นเพียงเพราะท่านเสนาบดีหงจิวงจิวงกำลังละลาบละลัวงเรื่องส่วนพระองค์ของหยางเยว่ซื่อกงจู่และเรื่องภายในต้าฉิมามากกว่า...”

การกล่าวอย่างนั้นถ้าในยุคเธอต้องบอกว่าไม่ต่างอะไรจากคำว่า ‘ขี้’ เลยสักนิด ฉินซงหยวนนั้นไม่เพียงแต่เก่งในการดับสถานการณ์ร้อนให้เย็นลงแล้ว ต้องนับว่าเขายังมีความสามารถในการปลุกสถานการณ์ที่เย็นแล้วให้ร้อนขึ้นมาอีกได้ด้วย...

ใช่! แม้ว่าตัวของเสนาบดีหรงจิ่วซาจะเป็นคนกุมอำนาจลุ่มชุนอยู่ก็จริง แต่ก็แค่อำนาจเท่านั้นด้วยบทบาทแล้วเขาก็ยังไม่ใช่ว่าคนที่สมควรจะมาพูดอย่างนี้กับเธอ...

สาบานได้เลยว่าเธอแทบจะเห็นเปลวไฟที่กำลังลุกโชนอยู่ในสายตาของหรงจิ่วซาเลยทีเดียว แน่نونว่าเขาไม่คิดว่าเธอเป็นคนปกครองจริง ๆ ตั้งแต่แรก เพราะอย่างนั้นเขาจึงไม่ได้เตรียมบทพูดให้กับหุ่นเชิดของเขาเอาไว้เลย ทุกอย่างที่เขาจะเจรจากันเขาย่อมเตรียมการมาเองเพื่อคุยกับ ‘เถียนเจิ้งซือ’ เท่านั้น ในที่สุดคงจะพบกับความลำบากที่สุดในการสนทนาครั้งนี้เข้าแล้ว ‘กลั่นขำ’ นี่ยากเหลือเกิน...

...ก็บอกแล้ว คนจริงเขาขึ้นครองเองทั้งนั้น...

การชักใยผ่านคนอื่นนั้นมีข้อจำกัดไม่น้อย อย่างน้อยก็เรื่องฐานันดรก็ส่วนหนึ่ง และก็ต้องขอบคุณปาเกอแห่งเฉียนฉินที่ได้ขยี้สังขรณ์และจุดอ่อนตรงนี้ให้ชัดเจนในวันนี้อ่างไม่มีคำว่าเกรงใจกันเลยสักนิด มิสฉินปรายตาไปทางใต้จอผู้นำสงสารที่กำลังนั่งรอว่าเมื่อไหร่ตัวเองจะได้ยึดอำนาจคืนอยู่ด้วยความเวทนา...

“ทูลบาทหลวง หม่อมฉันใจกว้างพอจะไม่ถือสาความ
อยากใส่ใจของท่านเสนาบดีหรงหรือ”

...อยากใส่ใจ...

องค์ฮ่องเต้หรีพระเนตรลงเล็กน้อยด้วยความสงสัย
นอกจากบุคลิกที่เปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคนอีกทั้งความ
เกรี้ยวกราดที่มีต่อเจียนฉินแล้ว แม้กระทั่งคำพูดของนางก็ยัง
เปลี่ยนไปขนาดนี้เชียวหรือ

การจะเอาความคิดเรื่องการเกลียดชังเจียนฉินใส่หัวก็
พอเป็นไปได้อยู่หรอก แต่การปลุกฝังเรื่องคำพูดนี้มันอีกเรื่อง
หนึ่ง... แล้วก็ไม่ใช่เรื่องที่จะปลุกฝังกันง่าย ๆ ด้วยสิ

“กระหม่อมไม่ได้มีเจตนาจะลวงเกินกงจุ่พะยะค่ะ”

เสนาบดีหรงจิวาเองก็รีบเอ่ยรับ แม้ว่าจะเป็นคำให้อภัย
แต่เขารู้ดีว่ากงจุ่ไม่ได้ใจเย็นนัก อย่างน้อยก็สีหน้าของพระองค์
ตอนกล่าวคำว่าเสนาบดีก็ย่ำถึงตำแหน่งเขาได้เป็นอย่างดี...

“ทูลฉินชงหยวนหวางเย่ ท่านเสนาบดีไม่ได้มีเจตนาลวง
เกินหม่อมฉันและต้าซีจิงเพคะ เพราะถ้าว่เกินจริงเขาจะส่ง
กำลังพร้อมชาวเมืองเข้ามารุกแผ่นดินทางใต้ต้าซียึดไปเป็นนา
เกลือเพคะ...”

...อีกหนึ่งดอก...

เหล่ากงกราชเลขาและแม่ทัพแห่งต้าซีที่นั่งอยู่เบื้อง
หลัง กงจุนั้นไม่อาจจะนับได้ทันเลยที่เดียวว่ากงจุ่ซัดอีกฝ่ายไปอีก

ดอกแล้ว หากว่าวาจากงจู่เป็นลูกธนูบัดนี้ทั้งเฉียนฉินและต้าซี้ก็น่าจะตายกันเป็นเบือแล้วเช่นกัน

กงจู่ที่อยู่ ๆ ก็จัดเอาเรื่องที่แผ่นดินหนึ่งเอาเปรียบต้าซี้มาให้อีกแผ่นดินหนึ่งฟังกันซึ่ง ๆ หน้า อย่างนี้ไม่ได้เรียกว่าละทิ้งผลประโยชน์หรอก กลับกันเลยพระองค์กำลังชี้ให้อีกฝั่งเห็นถึงรอยร้าวที่เกิดขึ้นแต่อีกฝั่งไม่รู้ต่างหาก...

...นี่แหละข้อได้เปรียบของเมืองกันชน...

จริงอยู่ที่บางครั้งเมืองกันชนก็ดูเสียเปรียบที่ต้องรับการรังแกจากทั้งสองฝ่าย แต่หากเธอตัดสินใจหายไปทั้งหมดตรงนี้ บอกฝั่งขวาว่าฝั่งซ้ายกำลังคิดจะเอาเปรียบอะไรเธอบ้าง แล้วค่อย ๆ บอกฝั่งซ้ายว่าฝั่งขวาเองก็ทำอะไรลงไปบ้าง เพียงเท่านั้นคนทั้งสองฝ่ายก็จะเริ่มกีดกันกันเองออกไปจากแดนผลประโยชน์ และคนที่จะเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากการกันท่ากันเองของทั้งสองฝั่งก็คือแผ่นดินกลาง ถือเป็นเรื่องที่ย่ายแต่ไม่ค่อยมีใครทำด้วยห่วงเรื่องความสัมพันธ์บ๊าบอที่ไม่เคยมีอยู่จริง...

“...เรื่องนั้น” หงจิ่วซาได้แต่กั๊กฟันกรอดด้วยความเจ็บใจ

ถึงตรงนี้เขาคงเจ็บใจอยู่มาก ไม่มีใครคิดหรอกว่าจะมีคนเปิดเผยเรื่องการถูกเอาเปรียบกันต่อหน้าอีกฝั่งอย่างนี้ แต่ละแผ่นดินต่างก็ต้องรักษาหน้าตาของแผ่นดินทั้งนั้น ส่วนใหญ่ก็จะแกล้งทำเป็นว่าเป็นมิตรแบ่งที่ดินกันโดยชอบธรรม ปันหน้ายิ้ม

ทั้งที่ภายในกลิ่นน้ำตาก็ด้วยศักดิ์ศรีของแผ่นดินทั้งนั้น หากแต่กงจุ่นนี่กลับกล่าวออกมาอย่างไม่กระดากปากเลยแม้แต่หน่อย...

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร มันเป็นเพียงการตกลงแบ่งที่ดินกันเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น...” หงจิ่วซาแก้ตัว

“การที่ท่านแอบลอบกัดแผ่นดินอื่นภายใต้การปกครองของเฉียนฉินนี่ไม่ใหญ่พอหรือไร”

กงจุ่นเลิกพระขนงรากับตกพระทัยเต็มที่ ทั้งที่วังโรงแนี้เพิ่งจะเริ่มเพียงเรื่องเล็ก ๆ เท่านั้น

ทางฝั่งของเฉียนฉิน ทั้งองค์ฮ่องเต้และข้าราชการตามเสด็จที่ไม่เคยรู้เรื่องความขัดแย้งนี้มาก่อน ต่างก็มองหน้ากันและกันไปมาด้วยความตกใจ พวกเขาไม่เคยได้ยินรายงานเรื่องนี้มาก่อนเลยทั้งจากตัวซีเองและจากสายของเขาในต้าซีด้วย องค์ฮ่องเต้รวมถึงฉินซงหยวนต่างก็ขมวดพระขนงด้วยความไม่เข้าใจในสถานการณ์ของทั้งสองดินแดนทันที และก็เป็นพี่ชายคนสนิทที่ถามขึ้นมาก่อน...

“เยว่เออร์เจ้าพูดเรื่องอะไร?” ฉินซงหยวนถามทันที

“ก็เรื่อง...”

“เรื่องนั้นไม่จริงสักนิด” เสนาบดีหงจิ่วซารีบร้อนเอ่ยตัดบททันที

การตัดบทนั้นก็เกินไปดังคาด... ไพลินขนาดนี้แอบขยายอำนาจตัวเองเอาเปรียบคนอื่นได้จู่โจมเฉียนฉิน แล้วดันถูกเอามาเปิดกันต่อหน้าผู้เป็นใหญ่ แม้ว่าตอนนี้จะตีใจตีตัวออกหากจาก

เขียนฉันทาก็ตาม แต่ด้วยความผิดเก่า ๆ ที่กังจู้ตัวแสบกำลังชุด
ออกมานั้นก็อาจจะเกิดสงครามได้...

ในเวลาทีที่คนที่ใจเย็นมาตลอดอย่างหงจิวซาเริ่มไม่
สามารถควบคุมมารยาทและการพูดของตัวเองได้นั้น เป็น
สัญญาณอย่างดีในการถอนตัวอำนาจของลู่ซุนออก...

มิสเฉินหรีดตาลงเล็กน้อย ที่จริงเธอจะจัดการเชือดหงจิว
ซาในประโยคต่อไปให้เขาไม่มีที่ผิดที่เกิดและไม่ได้กลับไปตายที่
แผ่นดินแม่เลยก็ย่อมได้ แต่เธออยากจะลองดูสักครั้งเหมือนกัน
อย่างน้อยเธอก็อยากรู้ว่าชายคนนี้สามารถทำได้แค่ไหนเหมือน
กัน...

“เซวียไท่จื่อเพคะ หม่อมฉันว่าพระองค์ควรจะอบรม
เสนาบดีของพระองค์เสียบ้าง” น้ำเสียงของหยางเยว่ซื่อกงจูนั่น
ฉายแววเย็นชาอย่างไม่ปิดบังเลยสักนิด

องค์ชายตัวน้อยสะดุ้งสุดตัวเมื่อจู่ ๆ กงจู้ที่รับปากว่าจะ
ช่วยโยนดาบมาทางพระองค์ สีหน้าขององค์ไท่จื่อตอนนี้อยู่
แสดงออกถึงความตกพระทัยและลนลานเป็นอย่างมาก มิสเฉิน
เลื้อยจะลองโยนดาบไปก่อน...

...หากว่าองค์ชายไม่สามารถใช้ดาบนี้แทงหงจิวซาได้
เธอจะเป็นคนแทงเอง...

ตอนที่ ๕๐

สงคราม

**“ช่วยไ้จื้อเพคะ หม่อมฉันว่าพระองค์ควรจะอบรม
เสนาบดีของพระองค์เสียบ้าง”**

น้ำเสียงของหยางเยว่ซื่อกงจู่เยือกเย็นจนน่ากลัว องค์ชายตัวน้อยสะดุ้งสุดตัวเมื่อจู่ ๆ กงจู่ที่รับปากว่าจะช่วยก็โยนดาบมาให้พระองค์โดยไม่ให้สัญญาณกันก่อน องค์ชายหนุ่มพระพักตร์ถอดสีทันที ความตกพระทัยที่แสดงออกทางสีพระพักตร์นั้นไม่เพียงแต่กงจู่เท่านั้นที่สังเกตเห็น ทั้งองค์ฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินและองค์ชายแปดก็เห็นเช่นกัน...

ดวงพักตร์งดงามของหยางเยว่ซื่อกงจู่ นั้นแสดงออกชัดถึงความเด็ดเดี่ยวกับที่ตัดสินใจทำลงไป และนั่นก็ทำให้ผู้ที่เคยชินกับการเป็นพี่ชายที่คอยปกป้องน้องมาตลอดอดจะท้วงไม่ได้ การ

ปล่อยดาบให้กับองค์ชายเซวียเป็นคนจัดการกับเสนาบตีของตัวเองนั้นนับว่าเป็นเรื่องเสี่ยงเกินไป ในสถานการณ์ปกติก็นับว่าเสี่ยงแล้ว แต่ในเวลาที่กำลังจ้งคั่นอยู่ในกระดานการเมืองของสามเมืองที่สถานการณ์ร่อแร่ไม่ต่างจากไม้คานใกล้หัก...

“เอ่อ...” องค์ชายเซวียที่โดนโยนกระปี่มาให้นั้นไม่อาจจะรับบทได้ทัน

ราชเลขาเถียนเหลือบตามองงวงจุของตัวเอง สีพระพักตร์นิ่งสนิทแบบนั้นหากแต่สายพระเนตรของงวงจุมีแววทำทนายอยู่ไม่น้อย เขาที่ทำงานกับงวงจุมากกว่าคนอื่นย่อมรู้ดีว่างวงจุกำลังดำริอะไรอยู่ งวงจุนั้นแม้จะโหดเหี้ยมไปบ้างเอาแต่ใจไปมากแต่ก็เป็นคนที่ให้เกียรติคนอื่นเสมอ แผ่นดินลู่ซุนเป็นของเซวียหลังเจียกงจิ้งจึงให้โอกาสกับเซวียหลังเจีย ก่อนทั้งที่พระองค์จะทำการรวบอำนาจลู่ซุนเลยก็ได้... แต่นั่นมันก็แค่เปลือกความใจดีนั่นแหละ เขารู้ดีว่างวงจุไม่ได้วางหมากไว้เพียงแค่นั้นหรอก...

“ไท่จื่อ” เสนาบตีหงจิวชาที่กำลังสั่นคลอนทั้งจิตใจและสถานการณ์ หันมององค์ชายของตัวเองด้วยสายตาตุตันอย่างลึมตัว

...ไม่ได้ผลแน่...

ไม่มีทางที่องค์ชายที่ยอมตกใต้อำนาจเสนาบตีหงจิวชามากกว่าหกปีจะทำเรื่องใหญ่แบบนี้ในตอนนี้นั่นแน่นอน หงจิวชาทั้งเจ้าเล่ห์และรอบจัดเสียขนาดนั้น ก็ไม่น่าจะปล่อยให้องค์ชายได้ทำอยู่แล้ว

ต่อให้กล้ำกลืนมือทำก็ไม่มีทางจะสำเร็จ แล้วถ้าไม่สำเร็จจะเป็นอย่างไรต่อไป หงจิรวาจะหันมาจัดการกับเยวเออร์หรือไม่ แล้วตัวซีจะเป็นอย่างไร... ฉินชงหยวนคิดทบทวนไปมาด้วยความกังวล แม้ว่าแม่ตัวแสบจะปฏิเสธและตัดรอนความช่วยเหลือทุกอย่างจากเฉียนฉินก็ตาม แต่เพราะว่าเป็นเยวเออร์ต่อให้นางต้องทำอะไรเขาก็ยังอยากจะช่วยเหลือนางอยู่ดี

“...องค์ชาย หากแค่มารยาทของคนในความดูแลยังไม่สามารถทำได้” หยางเยว่ซือคงจู่เอ๋ยขึ้นอีกราวกับกำลังเพิ่มความกดดันให้กับองค์ไท่จื่อองค์น้อย

การเว้นวรรคของกงจู่ฉินเป็นไปพักใหญ่ สายพระเนตรที่ทอดไปทื่อองค์ไท่จื่อฉินนั้นไม่ใช่ความท้าทาย แต่เป็นความกดดันส่งไป สำหรับคนอย่างมิสเฉียนแล้วเธอไม่ปล่อยให้พลาดอยู่แล้ว หากไท่จื่อแสนยากคนนี้ไม่มีความสามารถมากพอที่จะทำได้เธอก็คงไม่โยนดาบไปแต่แรก เธอรู้ดีว่าเซวี่หลิงเจียแท้จริงแล้วทำได้ แต่พระองค์ไม่เคยอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องทำมาก่อนเท่านั้น

เพราะมันไม่เคยเกิดปัญหาในการเป็นหุ่นเชิด... ไม่เคยมีใครกดดันให้พระองค์ต้องสั่งการคนเชิดชักใย ด้ายที่ชักใยอยู่นั้น พระองค์ไม่เคยรู้ว่ามันสามารถตัดได้ด้วยตัวเอง พระองค์ไม่เคยรู้ไม่เคยมีใครบอกพระองค์... ที่สำคัญในอายุสิบหกปีนั้นสิ่งที่ต้องรู้ก็คือหากพระองค์ต้องการอะไรแล้วควรเริ่มต้นที่จะทำเอง ไม่ใช่ขอคนอื่นช่วย!!!

“หม่อมฉันเกรงว่าการเจรจาในวันนี้จะเสียเปล่า เพราะ
ลู่ซุนไม่ได้ให้เกียรติแก่ทั้งเจียนฉินและต้าซีมากพอ”

คำพูดนั้นเพิ่มความกดดันให้กับสถานการณ์อย่างไม่
ปรานี ไม่มีความอ่อนโยนในกระดานการเมืองอยู่แล้ว หากเรื่องนี้
ทำไม่ได้ เสรียไท่จื่อก็ไม่ควรได้อ่านาจุลซุนไป

ฉินซงหยวนลอบมองเสี้ยวพระพักตร์ของกงจู่ตัวน้อย
ด้วยความรู้สึกสับสน เขาทั้งหวั่นทั้งโกรธทั้งไม่พอใจ แต่อีกฝั่ง
หนึ่งของใจก็นึกนับถือนางอยู่ไม่น้อย สิ่งที่เด็กหญิงทำนั้นมัน
ทำให้เขาสับสน ความรู้สึกที่ปะปนกันออกมานั้นไม่อาจทำให้เขา
สงบได้จริง ๆ

“เอ่อ ข้า... ขออภัย” เสียงของเสี่ยวหลิงเจียนั้นราวกับ
จะร้องไห้อย่างร่ำอย่างนั้น

ดวงพักตร์นารักของไท่จื่อ นั้นหม่นลงด้วยความกดดัน
อย่างที่ยังจู่ตรัสไม่มีผิด แม้กระทั่งคนของตัวเองยังดูแลไม่ได้ นับ
ประสาอะไรกับแผ่นดินลู่ซุน ดวงเนตรงามหม่นแสงลงไม่น้อย
พระองค์รู้แกล้งว่ากงจู่ยื่นโอกาสให้พระองค์ปลดตัวเองออกมา
จากพันธนาการนั้น แต่เพราะพระองค์ไม่กล้าไม่ใช้หรือพระองค์
ถึงมาขอให้นางช่วย หากพระองค์กล้า พระองค์จะมาขอร้องนาง
ทำไมกัน...

องค์ไท่จื่อตัวน้อยค่อยขยับใส่กงจู่ด้วยความน้อยพระทัย
ในตัวนาง แต่ถึงอย่างนั้นสายพระเนตรของกงจู่ที่ทอดกลับมาที่
ยังคงมีแต่ความเย็นชาเช่นเดิม

ความกลัวต่อการถูกเข่นฆ่าและการไล่ต้อนเกิดขึ้นในหัวซ้ำอีกครั้ง ภาพของพระบิดาที่สิ้นไป ภาพของพระมารดาที่ถูกจับไปขัง ภาพของพระเชษฐาทั้งสองที่คนหนึ่งถูกคุมขัง คนหนึ่งกลับมาเป็นขึ้น ภาพทั้งหมดไหลเวียนอยู่ในหัว จนน้ำตาของพระองค์แทบจะล้นทะลักออกมา ความกดดันทั้งหมดทั้งมวลบวกกับความเครียดของสถานการณ์ตรงหน้าเริ่มทำให้เบ้าตาของพระองค์ร้อนผะผ่าวขึ้นทุกที ร่างกายของเด็กหนุ่มวัยกำลังโตเริ่มสั่นไหว...

ความกลัวที่เกาะกินจิตใจของพระองค์มานานเริ่มทำร้ายพระองค์มากขึ้นทุกที แต่หากผ่านความกลัวนี้ไปไม่ได้พระองค์ก็ต้องกลัวเสนาบดีหงจิวซาไปทั้งชีวิต ภาพที่อยู่ตรงหน้าพระองค์มีเพียงแต่ภาพของกงจู่เท่านั้น สายพระเนตรของกงจู่ที่มองมาที่พระองค์แม้จะไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ แต่บางอย่างในท่าทีเหล่านั้นก็บ่งบอกว่ากำลังรอคำตอบจากพระองค์อยู่ กงจู่ที่ทำให้พระองค์อยากจะเป็นคนดีในสายตานาง...

...ไม่ยากอ่อนแอ...

“พะ ท่าน เสนาบดี... หง หงจิวซา” สุรเสียงขององค์ชายสันแคว้อ “ชะ ข้า... ข้าขอสั่งให้... เจ้า...”

แต่ละคำที่เริ่มค่อย ๆ ออกมาจากพระโอษฐ์ขององค์ชายนั้น ทำให้คนที่กล้าเดิมพันกับเซนส์ของตัวเองเริ่มใจขึ้นขึ้นมาทีละน้อย ในขณะที่องค์ฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินทอดพระเนตรภาพนั้นด้วยความสนพระทัย องค์ชายที่ตกอยู่ใต้อำนาจเสนาบดีมานาน

กำลังพยายามขยับปีกเตรียมบินอย่างนั้นหรือ... ด้วยความช่วยเหลือของลมใต้ปีกจากต่างแดน...

ใบหน้าของหงจิวซาบิตเปี้ยวในขณะที่มองกตตันองค์ชายองค์น้อยด้วยสายตาอาฆาต ในตอนนี้กัจจุแห่งต้าซีกำลังเล่นเกมในห้องรับรองให้องค์ชายริบอำนาจเขา เขาหวังว่าองค์ชายจะฉลาดพอที่จะไม่ทำอย่างนั้น รังสีอาฆาตแค้นจากเสนาบตีแผ่ไปทั่วจนรู้สึกได้ ไท่จื่อหนุ่มหลับตาเพื่อหลบสายตานั้นก่อนจะออกปากพูดไปให้หมดประโยคอย่างรวดเร็ว

“อย่า... อย่าล่วงเกินกัจจุอีก” องค์ชายตรัสจนจบจนได้

เสนาบตีหงจิวซาหน้าตึงขึ้นทันที แววตาของเขาโหดเหี้ยมจนไม่อาจจะควบคุมได้ ริมฝีปากของชายจอมฉ้อฉลเริ่มบิตเปี้ยวด้วยความโกรธแค้นอย่างน่ากลัว สายตาที่เขาจ้องไปที่องค์ไท่จื่อหนุ่มราวกับจะฉีกเนื้อฉีกหนังกันให้เสร็จเสียตรงนี้เลยทีเดียว

...ไม่ได้การแล้ว...

มิสฉินหรีตาลงในหัวของเธอประมวลผลสถานการณ์อย่างรวดเร็วพอ ๆ กัน ทำได้เท่านี้แหละ สุดทางของเชวียหลังเจียแล้ว ที่เหลือต้องเป็นส่วนของเธอแล้วจะปล่อยต่อไปไม่ได้...

“ไท่จื่อ...” สেনาบตีหงจิวซาเอ่ยเสียงเย็น “ทรงไต่ตรองให้ดีแล้วตรัสอีกครั้ง...”

“ข้าว่าองค์ชายตรัสจบแล้ว” สุธรรมาฮวนกั้ววานเอ๋ย
ขัดก่อนที่การข่มขู่จะจบลง “หรือว่าท่านไม่มีปัญญามากพอจะ
เข้าใจ”

พระพักตร์หวานสวยนั้นฉาบแววชั่วร้ายเอาไว้โดยไม่
ปิดบัง ความทำทลายและกดดันจากกงจู่สาตไปจนถึงเสนาบตีที่
กำลังโมโหร้ายและตั้งใจจะข่มขู่องค์ชายทันที

ฮองเต้และองค์ชายจากเฉียนฉินทอดพระเนตรภาพของ
กงจู่ที่กางปีกปกป้องไท่จื่อแห่งลู่ซุนด้วยความสนพระทัยทันที
หนึ่งคนสูงศักดิ์ก็ความมองไปถึงความสัมพันธ์ของทั้งสองดินแดน
แต่อีกหนึ่งคนนั้นมองไปถึงสายสัมพันธ์ของคนสองคนที่ดูแล้วจะ
มีอะไรที่มากกว่านั้น...

...เยวเอ๋อร์กับหลิงเจียอย่างนั้นหรือ...

ฉินซงหยวนมองภาพของน้องน้อยที่เขาต้องคอยกาง
แขนปกป้องมาตลอด แต่บัดนี้นางกำลังกางแขนปกป้องชายอื่น
ด้วยความรู้สึกไม่สัปดนสักนิด สายพระเนตรของหวางเย่ที่ทอดไป
นั้นแม้ว่ากงจู่จะไม่ทันสังเกตเห็น ด้วยกำลังสนใจกับสถานการณ์
ตรงหน้าหากแต่ราชเลขาคนเก่งนั้นไม่มีทางพลาด เฉียนเจิ้งซื่อ
มองไปยังหวางเย่แห่งเฉียนฉินด้วยสายตาที่มีดครีမ်ลงทันที

“กงจู่ไม่ใช่เรื่องที่กงจู่สมควรใส่พระทัย” ในเมื่อออก
มาขวางเอาไว้ก็ช่วยไม่ได้ที่จะต้องโดนลูกหลงไปด้วย แต่เรื่อง
เพียงเท่านั้นหรือที่จะทำให้มีเสฉินกลัว

...คิดผิดก็คิดใหม่เสีย...

“ฝ่าบาท องค์ชายขอภัยในความวุ่นวายครั้งนี้”

ร่างเล็กหันมาตรัสกับทั้งสองพระองค์หากแต่เป็นเพียงการเอ่ยทูลเท่านั้น นางไม่ได้โยนไม้มาทางเขาแต่อย่างไร เพราะกงจู่ตัวน้อยเจ้าแผนการนั้นหันกลับไปทางหงจิวซาทันที ร่างเล็กไร้ซึ่งความกริ่งเกรงใด ๆ สายพระเนตรของกงจู่ที่หงจิวซาเคยดูเบาไว้ว่าเป็นเพียงหุ่นเชิดของผู้อื่นเท่านั้นบัดนี้แทบจะแผดเผาเขาให้ตายทั้งเป็น และเชื่อได้เลยว่าจะทรงทำแน่...

“องค์ไท่จื่อต้องขอภัยด้วยที่ต้องแจ้งเช่นนี้ แต่ทางต้าซียั้นมีกฎเกณฑ์ชัดเจนในการจัดการกับเหล่าขุนนางที่เสียมารยาทต่อราชสกุล”

เถียนเจิ้งซื้อเหลือบตามองเพื่อนร่วมงานของตนด้วยสายตาทวารวรีไม่แพ้กัน แม่ทัพซูลวนคุนได้แต่ถอนใจด้วยความอ่อนใจ ก็แต่ไหนแต่ไรมากงจู่ไม่เคยจะสนใจในเรื่องนี้เลย แม้แต่ครั้งเดียว ไม่ใช่แค่กับขุนนางแม้กระทั่งชาวบ้านชาวยุทธ์ พระองค์ก็ไม่เคยถือสาหาความกับการปฏิบัติตนต่อกงจู่เลยสักครั้ง จะมาบอกว่าถือสาอย่างนั้นหรือ หาข้ออ้างรังแกคนมากกว่า

“เมื่อครูชายผู้นี้ซึ่งเป็นคนของไท่จื่อกล่าวล่วงเกินหม่อมฉัน ในวังหลวงของหม่อมฉัน” กงจู่หรือพระเนตรลงอย่างเจ้าเล่ห์

“ในความจริงหม่อมฉันก็ไม่อยากให้เสียสัมพันธภาพอันดีของกลุ่มกับต้าซียี่ที่มีมานาน... หากแต่หม่อมฉันก็เห็นว่าชายผู้นี้เองก็หมิ่นเกียรติของไท่จื่อเช่นกัน...”

“ข้าต้องขออภัยกงจู่” องค์ไท่เจื่อน้อยรับบทได้ใสซื่อ น่าเอ็นดูจนเหล่าขุนนางแห่งต้าซีแทบกลืนยิ้มกันไม่ทัน

...โอ องค์ไท่เจื่อ เจ้าหลิ่งอ้วนยังเข้าใจรับบทมากกว่าเลย...

เถียนเจิ้งซื่อจำต้องเบือนหน้าหนีด้วยไม่อยากจะหลุดสีหน้าของตัวเองมากไปนัก เขาเดาไม่ถูกเลยว่ากงจู่จะกำลังตำริสิ่งใดในใจหรือว่าถอดพระทัยไปแล้วกับการช่วยดึงลูกหมาตกคูน้าตัวนี้ขึ้นมา เขาไม่อาจเดาได้เลยแม้แต่บ่อย...

“ขออภัยคงไม่พอกระมังเพคะ”

แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องนับถือสติของกงจู่ที่ยังสามารถจัดการกับเรื่องนี้ได้ต่อ แม้ว่าจะโดนไท่เจื่อปรับสถานการณ์ให้เบาลงไปแล้วก็ยังสามารถพา กลับมาสู่ภาวะกดดันได้เช่นเดิม

“...” องค์ไท่เจื่อน้อยได้แต่หน้าเจื่อนลงอย่างน่าสงสาร

“นอกจากล่วงเกินองค์ไท่เจื่อ ล่วงเกินหม่อมฉันแล้วก็ยังล่วงเกินองค์ชายแปดแห่งเฉียนฉินด้วย”

กงจู่ที่เริ่มกังวลว่าเจ้าไท่เจื่อคนซื่อจะทำพลาดอีกเริ่มดึงชื่อของอีกคนที่ได้รับผลกระทบเข้ามาด้วยทันที แม้จะไม่ได้อยากให้เขาเข้ามายุ่งนักก็ตาม...

“หากพระองค์ไม่ทรงจัดการลงโทษตามวิธีของลู่ซุนแล้ว ก็โปรดบอกมาเถิดว่าทรงต้องการให้แผ่นดินใดเป็นผู้จัดการ...”

ความโหดเหี้ยมความนิ่งของสตีรรมถึงระดับปัญญาและการจัดการกับสถานการณ์นั้น ไม่ว่าจะดูอย่างไรแล้วก็ไม่ใช่เพียง

เด็กหญิงอายุสิบสี่ชันษาแน่ และไม่มีทางที่จะมีใครสามารถ
 บงการให้นางฉลาดขึ้นได้อย่างนี้ในระยะเวลาอันสั้นด้วย แม้ว่า
 จะไม่รู้ว่าหลานสาวที่ไม่เคยฉายแววอะไรออกมาเลยสักครั้ง
 เปลี่ยนไปได้อย่างไร แต่ในตอนนี้น้พระองค์ก็มั่นใจได้อย่างหนึ่ง
 ...ตัวซึ่งเป็นดินแดนที่อันตรายไปไม่น้อยกว่าดินแดนอื่น

เลย...

“เรื่องนั้น...” องค์ไท่จื่อที่ถูกโยนไม่มาอีกครั้งได้แต่อ้าก
 กงจู๋เพิ่งจะช่วยให้พระองค์ได้จัดการหงจิ่วซา แต่ถึง
 อย่างนั้นพระองค์ก็ยังทำได้ไม่ด้นักจนกงจู๋ต้องยื่นมือเข้ามาช่วย
 อีกครั้ง เพียงแค่นี้พระองค์ก็รู้สึกทั้งตกใจทั้งหวาดกลัวจะแยอยู่
 แล้ว สายพระเนตรของกงจู๋ที่จ้องมาที่พระองค์นั้นไม่ได้
 แสดงออกถึงสิ่งใดมากไปกว่าความนิ่งเฉยซึ่งมันเป็นความนิ่งเฉย
 ที่พระองค์ไม่ชอบเอาเสียเลย พระองค์อยากให้กงจู๋แสดงออกถึง
 สัญญาณอะไรบ้าง สักนิดก็ยังดี...

“ข้า...” องค์ไท่จื่อหายพระทัยเข้าลึก ๆ อีกครั้ง

“ข้าขอออกความเห็นหน่อยเถอะ” องค์ฮ่องเต้ตรัสขึ้น

“เพคะ?” หยางเยว่ชื้อหันไปทางองค์ฮ่องเต้ทันที “ฝ่า
 บาทมีอะไรหรือเพคะ...”

“ข้าว่าอย่างไรก็อย่าได้รุนแรงกันไปเลยจะดีกว่า ท่าน
 เสนาบดีทั้งก็หวังดีต่อลู่ซุน หากแต่เขาเป็นคนที่อาจจะยังไม่ได้รับ
 การขัดเกลาที่เพียงพอนัก...”

องค์ฮ่องเต้ทอดพระเนตรไปทางองค์ไท่จื่อน้อยที่ดูท่าจะไม่สามารถจัดการอะไรได้มากเท่ากับกงจู่ที่เยาว์วัยด้วยสายพระเนตรเมตตาอีกครั้ง กงจู่ที่ชาญฉลาดกับไท่จื่อที่ยังต้องขัดเกลาย่างนั้นหรือ ขึ้นป্লอยให้ร่วมมือกันได้แล้วละก็เฉียนฉินก็ลำบากพอดิ

“เซวียไท่จื่อเจ้าจะว่าอะไรหรือไม่ ถ้าข้าจะเสนอให้เสนาบดีของไท่จื่อได้ไปพักผ่อนที่ห้องรับรองในระหว่างที่เราจะสนทนากันต่อ...”

เป็นบันไดทางลงที่เมตตาเหลือเกินสำหรับเธอ แม้จะไม่ได้ถูกใจมิสเฉินนักแต่ก็ไม่ได้ขัดข้องอะไร ทางลงแบบนี้ก็อาจจะเหมาะสมสำหรับเด็กน้อยอย่างไท่จื่อเซวียหลังเจียที่ไม่น่าจะทำอะไรไปได้มากไปกว่านี้ ที่จริงทำได้แค่นี้ก็นับว่าดีแล้วและการที่ชายคนนี้อยู่อยู่อีกห้องหนึ่งก็ไม่ได้ผิดแผนเธอเสียเท่าไรด้วย

...เหลือแต่เซวียหลังเจียแล้วยังไงลู่อุณก็ป็นของเรา...

กงจู่หันไปมององค์ไท่จื่อที่มองมาทางเธอราวกับเป็นตัวช่วยตัดสินใจไม่ว่างตา หญิงสาวก้มหัวนิด ๆ เป็นเชิงอนุญาตซึ่งนั้นก็ทำให้ไท่จื่อน้อยสบายใจขึ้นมากแล้ว ไ่จื่อหนุ่มหันไปสบพระเนตรอันเมตตาขององค์ฮ่องเต้ และพระพักตร์นิ่งเฉยของหวางเย่แห่งเฉียนฉินอีกครั้งก่อนจะตอบออกไป

“ไม่อาจขัดข้องพะย่ะค่ะ”

“ทหาร พาท่านเสนาบดีลงไปห้องรับรอง”

กงจู่เร่งสั่งการทันทีท่ามกลางการเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันของ
หงจิ่วซาที่ไม่อาจทำอะไรได้อีก

เสนาบดีหนุ่มสะบัดแขนออกจากเหล่าคนที่เข้ามาล้อม
ล้อมก่อนจะมองไปที่องค์ไท่จื่อของตัวเองด้วยสายตามาตร้าย
ความอาฆาตในใจของเขาพลุ่งพล่านจนไม่อาจควบคุม แต่ก็
อาจจะเอื่อยอะไรได้ เพราะหากผิดมารยาทไปมากกว่านี้ไม่เพียง
แต่จะกลับมาในห้องนี้ไม่ได้แต่ก็อาจจะหาหัวของเขาไม่เจอเช่น
กัน ดูจากสายตากงจู่ตัวแสบก็รู้ได้ไม่ยากนักหากเขาก้าวพลาดอีก
แค่ครั้งก้าวนางจัดการแน่... เขาทำได้แค่ใจเย็นเอาไว้แล้วค่อย
กลับมาแก้แค้นอีกครั้งเท่านั้น

...ข้าจะกลับมาจัดการเจ้าแน่!

มิสเจินมองสายตาอาฆาตนั้นออกเป็นอย่างดี แต่เธอก็ไม่
โง่งพอจะปล่อยให้เขากลับมาจัดการเธอหรอก ที่นี้มันวังหลวงต้าชี่
คนหายคนตายเป็นเบือโดยไม่มีใครรู้ ประเดี๋ยวจงงานนี้เธอค่อย
ไปเด็ดหัวคนชั่วที่คอยขวางทางเธอจากการขยายอาณาเขตก็ยัง
ไม่สาย

...ไปนอนเป็นหมูในอวยรโอดนเชือดไปเถอะ...

กงจู่มองร่างที่พันไปด้วยสายพระเนตรเย็นชา ในขณะที่
ไท่จื่อหนุ่มน้อยนั้นมีท่าทีโล่งพระทัยอย่างเห็นได้ชัด ฉินซงหยวน
มองสีหน้าของน้องน้อยตนเองแล้วก็พบเพียงแต่ความชั่วร้ายเย็น
ชาที่น่ากลัว สีหน้าที่ไม่ควรจะเกิดขึ้นกับเด็กอย่างนาง แต่ถึง

อย่างนั้นก็ยังมึเรื่องอื่นต้องพูดก่อน กับเรื่องอันตรายอย่างนี้เขาคงปล่อยต่อไปไม่ได้...

“น้องเยว่เออร์” ฉินชงหยวนเอ่ยขึ้นหลังจากเห็นว่าหงจิวชาและทหารพ้นออกไปแล้ว

“เพคะ” กงจู่ตัวแสบหันมาหาชายที่เรียกตัวเองทันที

เธอเริ่มไม่ถือแล้วว่าเธอจะเรียกเธออย่างไร ไม่ว่าจะเรียกเยว่เออร์หรือเรียกกงจู่ก็ตามไม่ว่าอย่างไรชายคนนี้ก็คงไม่อาจจะลืมความสนิทสนมที่เคยมีอยู่ดี จะว่าไปก็น่าสงสารไม่น้อยที่เป็นอย่างนี้เพราะความจริงคือน้องเยว่เออร์ของเขาได้ตายไปนานแล้ว ความจริงมักโหดร้ายแต่ก็เป็นความจริง

ไว้เขาเห็นความอัศจรรย์ของเธอไปเรื่อย ๆ ไม่แน่ว่าวันหนึ่งเธออาจจะบอกเขาก็ได้เรื่องที่น้องเขาตายไป คนบางคนให้รู้แล้วตัดใจน่าจะง่ายกว่า...

“เรื่องของคนอื่นบางเรื่องก็อันตรายเกินกว่าจะเอาตัวเองเข้าไปยุ่งเกี่ยวให้เดือดร้อน”

คำเตือนนั้นเต็มไปด้วยน้ำเสียงตำหนิที่เธอไม่ชอบเอาเสียเลย มิสฉินหรือตาลงก่อนจะมองกลับไปให้ผู้พูดอีกครั้ง เธอรู้ว่าเขาหวังดีแต่สำหรับคนที่ยุ่งเรื่องคนอื่นเป็นนิจอย่างเฉียนฉินนั้นเธอไม่คิดว่าเขาจะมีสิทธิ์มาพูดประโยคนี้กับเธอหรอกนะ...

“ทรงเตือนองค์เองเถอะเพคะ!!!”

